

CHARLES UNIVERSITY IN PRAGUE

FACULTY OF EDUCATION

Department of English Language and Literature

BACHELOR THESIS

**The translation and stylistic analysis of five
chapters of the novel *Swimming* by Nicola Keegan**

Author: Petr Daněk

Supervisor: Jakub Ženíšek, Mgr.

Prague 2011

Declaration:

I hereby declare that this bachelor thesis, titled “The translation and stylistic analysis of five chapters of the novel *Swimming* by Nicola Keegan”, is the result of my own work and that I used only the cited sources.

Prague, April 10th 2011

.....

Acknowledgements:

I would hereby like to thank Mgr. Jakub Ženíšek for his time, patience, valuable advice and supervision regarding the compilation of this bachelor thesis.

Abstract

This BA thesis consists of two parts. The first comprises my translation of five chapters of Nicola Keegan's novel debut *Swimming*. The second part, analytical one, contains two sections. One deals with the choice and description of the target language register of this translation and the other one with the stylistic analysis of the translation and the justification of the vocabulary used. The analytical part is based largely on the translational theories of Dagmar Knittlová and especially Jiří Levý.

Key words

Translation, language register, direct speech, italics, analysis, colloquial Czech, style, original, ironic, confrontation

Abstrakt

Tato bakalářská práce se skládá ze dvou částí. První tvoří můj překlad pěti kapitol debutového románu Nicolý Keeganové *Swimming*. Druhá, analytická část, má dva oddíly. Jeden se zabývá volbou a popisem zvoleného cílového jazykového registru tohoto překladu. Druhý obsahuje stylistický rozbor překladu a odůvodnění použité slovní zásoby. Analytická část má podklad v překladatelských teoriích Dagmar Knittlové a především Jiřího Levého.

Klíčová slova

Překlad, jazykový registr, přímá řeč, kurzíva, analýza, hovorová čeština, styl, originál, ironický, konfrontace

CONTENTS:

Introduction	5
Nicola Keegan - about the author of <i>Swimming</i>	6
TRANSLATION PART	7
ANALYTICAL PART	41
THE TARGET LANGUAGE REGISTER	41
The precedent.....	41
1) Changes in endings and other parts of words	41
2) Shortening of vowels	42
3) J-dropping	43
4) Other features.....	43
STYLISTIC ANALYSIS.....	45
1) Retaining the original thoughts.....	45
2) Considering the reader	48
Proper names and geographical names	48
Measurements and quantities	50
Women's surnames	51
Idioms.....	51
3) Original style	52
Italics	52
Vocabulary and its expressivity	52
Direct speech	54
4) The date of origin.....	55
5) Additions and omissions.....	56
6) Verses.....	57
Conclusion	59
Bibliography	60

Introduction

To translate Nicola Keegan's *Swimming* was a choice based not only on the fact that I enjoyed reading the book and am a keen swimmer, but mainly the chance to create something completely new. As this book is a debut and Nicola Keegan seemed like an interesting newcomer among the Anglo-American approaches to storytelling, I got lured primarily by the possibility to transform her language register into a Czech equivalent.

On the one hand, this register consists of poetic, fluid and playful descriptions, but also numerous colloquial passages and direct speech. *Swimming* takes place in geographically diverse places – in the United States, Paris, Russia, Korea and others and the story of the main character, Philomena Grace, spans about thirty years and describes her whole childhood, growing up in a dysfunctional family and an Olympic swimming career. The story focuses equally on the harsh world of Olympic athletes and the heroine's difficult personal life depicted with wry irony and wit. All this contribute to the uniqueness of the book and it is its richness, playfulness, complexity, and, above all, the ingeniousness what offered such an attractive challenge for a translator.

As I was supposed to translate only approximately one tenth of the book, I decided to start with the translation right from the first chapter, as the beginning of the book develops a lot, presenting the fastest pace of the storyline and features many direct speech passages characterized by varying degrees of colloquialism. Also, it is the most suitable part of the book where I could demonstrate the language features I decided upon. Another contributing motive resides in the fact that the beginning of the book offers enough clear situations for understanding which factors shaped the heroine herself and made her the ironic, annoyed, but also intelligent person she then appeared for the rest of the book.

During the technical decision-making in the translation process, I was led mainly by the theories of the two significant Czech translation theorists, Dagmar Knittlová and Jiří Levý. These theories helped me solve almost all the problems I faced throughout the work. The most demanding part of the task then was to preserve the unique touch of the narrator's voice, which *Swimming* is based on. I hope I managed to do so and my translation is nearly as enjoyable as the original.

Nicola Keegan - about the author of *Swimming*

“Nicola Keegan was born in Galway, Ireland, and grew up in a decidedly Catholic atmosphere before graduating from the University of Iowa and studying at the Sorbonne. Keegan divides her time between Ireland and France, along with her husband and three children. Her debut novel, *Swimming* (Knopf, 2009), about the rise of an Olympic champion struggling to stay afloat in the only way she can, has been called ferociously original.” (Narrative Magazine 2011) It has received favourable reviews in many prominent periodicals like Daily Mail, The Times and Guardian and it was named one of 2009’s top ten novels by TIME.

TRANSLATION PART

Chapter one: In wafer I float

3. I'm a problematic infant but everything seems okay to me. I'm sitting in Leonard's arms grabbing at his nose. I have no idea how prehistoric my face is, am smiling a gaping, openmouthed smile that pushes the fat up around my eyes, causing a momentary blackout. When the world turns black, I scream. I'm blessed with unusual eyebrow mobility; when I scream, they scream with me. Leonard pats my back, bouncing me gently up and down; his face is tired and drawn and as green as the lime green paint the nuns use for their windowsills. I recover quickly, push his big nose in with all my force, have no idea that a perfect replica is sitting in the middle of my own face just waiting to grow.

I have seven chins varying in size and volume; crevasses things get stuck in that my mother has to excavate carefully after each bath. We have ceremonies: Each morning she leans in toward me with a cotton ball dipped in baby oil, two purple sandbags of fatigue carefully holding down her eyes, and each morning I karate-kick the open bottle of baby oil out of her hand. Today she burst into tears as the bottle whizzed past her ear, shooting a trail of shiny oil across the room. I wailed with her in loving solidarity, the fat above my ankles flapping over my monstrous feet like loose tights.

I live simply; when something doesn't seem okay, I scream until it is again. I do not like closing my eyes to discover there is no music, lights, or people I know inside. I do not like being alone, being alone with Bron, finding myself in my bed alone, waking up in my car seat with no one in sight, the sound of silence. If I fall asleep listening to the beat of my mother's heart, pacing my breath in cadence with

Kapitola prvni: Ve vodě se vznáším

3. Sem problematický nemluvně, ale mně všechno přijde fajn. Sedím v Leonardově náručí a chňapu mu po nose. Nemám tuhu o tom, že vypadám jak pravěká socha, vejram se zešíroka otevřenou, šklebící se pusou, která mi vytlačí špek přes oči, až kvůli tomu na chvíli nevidím. Když svět zčerná, zařvu. Sem obdařená nezvyklou schopností hejbat obočím; když křičím, tak křičí se mnou. Leonard mě poplácává po zádech, pohupuje se mnou nahoru a dolů; má unavený a ustaraný výraz a jeho obličej je zelený jako ta limetková barva, kterou jeptišky barvějí okenní parapety. Rychle se vzpamatovávám a zmáčknu jeho obří nos vši silou. Netuším, že jeho dokonalá kopie se právě chystá vyrůst uprostřed mého ksichtíku.

Vlastním sedm brad schopnejch měnit svůj tvar a velikost; do rozsedlin mezi nima zapadávají věci tak, že v nich máma musí provádět důkladný vykopávky po každém koupeli. Provádíme obřady: ona se ke mně každý ráno nakloní s vatovým tampónem namočeným do dětského oleje, přičemž dva fialové pytle písku spolehlivě držejí její unavený pohled dole a já jí každý ráno karate kopem vyrazím otevřenou láhev dětského volejíčku z ruky. Dneska se rozbřečela, když jí láhev prosvištěla kolem ucha a rozprskla svůj obsah lesklý tekutiny po místnosti. Z láskyplný solidarity s ní sem zanaříkala a tuk nad mejma kotníkama sebou zaplácal o moje gigantický chodidla jak plandavý punčocháče.

Volím jednodušejší přístup k životu; když se mi něco nezdá, řvu tak dlouho, až se mi to zase zdá. Nelíbí se mi, když zavřu oči jenom proto, abych zjistila, že vevnitř není žádná hudba, světlo ani lidí, co bych znala. Nelíbí se mi, když sem sama, když sem sama s Bron, když zjistím, že sem sama v posteli, když se probudím v autosedačce a nikoho nevidím, když je ticho. Koriguju svůj dech s máminým, když vedle ní usínám a poslouchám

<p>hers, and awake later to find myself lying on my back in a pastel-barred prison, I feel cheated and betrayed. I howl with my guts in a belly-shaking rage until someone comes and gets me, usually my mother, who is shocked and worried at how her second child could be so different from the sleepy, button-nosed first. Day and night means nothing to me. Leonard is trying to think; can't.</p>	<p>tlukot jejího srdce. Pozdějc se vzbouzim na zádech ve svym vězení z pastelovejch mříží, cejtim se ošizená a podvedená. Řvu z plnejch plic, dokud někdo nepřijde a nezvedne mě, většinou máma, která je šokovaná a znepokojená tím, jak může bejt její druhý dítě tak odlišný od toho prvního, co má tak roztomilej malej nosánek a permanentně chrní. Nerozlišuju den a noc. Leonard se snaží přemejšlet; nemůže.</p>
<p>4. We're at the Quaker Aquatic Center waiting for my first aqua baby class to begin. My mother's sitting at the edge of the pool, holding a shivering Bron, who's studying me quietly, an intent expression on her oval face. She won't get in and no one's making her. I grab Leonard's lips and pull; he taps my hand with one finger, whispers: <i>Stop</i>. I can't walk yet; he has to carry me everywhere and it's starting to hurt his lower back. He yelled at my mother yesterday. <i>What in the hell are you feeding her?</i> And she yelled back, hard. <i>The same damn formula we gave Bron</i>. I look over at my mother; Bron has moved behind her and is holding on to her neck with a hand that suggests possession. She's got one thumb in her mouth, exes burning holes in my flabby face. I kick Leonard in the gut; he grunts. I jump a little bit, pointing toward Bron, gurgle, then speak. I'm trying to say: <i>She means me harm</i>.</p> <p>Leonard says: <i>Shush now; the nice lady is talking</i>.</p> <p>I don't know what the hell he's talking about so I kick him in the gut again, grab one the long hairs that sprout from his eyebrows, pull.</p> <p>There's a lady coming at me with a mermaid puppet on one hand. The mermaid is saying goo things, but Bron has destroyed the joy of puppets for me forever. I try to get away from it by weeping dramatically as I crawl up Leonard's shoulder and he scrambles to hold on. The lady is hailing me, but I</p>	<p>4. Sme v Quakerově vodním centru, kde čekáme, až začne moje první lekce plavání pro mimina. Máma sedí na okraji bazénu a drží třesoucí se Bron, která mě potichu zkoumá upřenym pohledem svýho oválnýho obličejíku. Do bazénu nevleze a nikdo to po ní nechce. Popadnu Leonardovu pusu a zatáhnu za ní; on mě plácne přes ruku a zašeptá: <i>Přestaň</i>. Neumim ještě chodit; musí mě všude nosit a začínaj ho z toho bolet záda. Včera křičel na mámu: <i>Čím jí to ksakru krmíš?</i> A ona na něj zakřičela ještě hlasitějc. <i>Tou samou zatracenou výživou, kterou dáváme Bron</i>. Prohlížim si mámu; Bron se schovala za ní a drží se jejího krku, jako by jí snad máma patřila. Žužlá si palec a její oči mi vypalujou díry do ochablýho obličeje. Kopnu Leonarda do břicha, zamručí. Kousek povylezu, ukazuju na Bron, zavrnim a potom začnu mluvit. Snažim se říct: <i>Ona mi chce ublížit</i>.</p> <p>Leonard na to: <i>Ted' pšt, ta hodná paní mluví</i>.</p> <p>Nevim o čem to ksakru mluví, takže ho znovu kopnu do břicha a pak chytnu jeden z těch dlouhejch chlupů, který mu trčej z obočí a zatáhnu.</p> <p>Blíží se ke mně paní s loutkou mořský panny v ruce. Loutka sice hezky žvatlá, nicméně kvůli Bron už z loutek nikdy nebudu mít radost. Snažim se uniknout tak, že teatrálně brečim, zatímco lezu nahoru na Leonardovo rameno. Sotva mě udrží. Ta paní mě zdraví, ale já jí nepoznávam, tak už se na ní dál neřívam. Má na sobě plavky, sukni a náhrdelník s jasně žlutym plastovym smajlíkem veprostřed. Leonard mnou pohupuje nahoru a dolů. Přestanu myslet na loutku, zavzlykam a</p>

<p>don't know her face, so I won't look at it. She's wearing a swimsuit with a skirt attached and a necklace with a bright yellow plastic smiley face in the middle. Leonard bounces me up and down. I wipe puppet from my mind, swallow sobs, lunge for the smiley face. Leonard almost loses me, says: <i>Whoooahhhh there</i>, a sharp satellite of pain pulsing in his lower back.</p> <p>The lady says: <i>She's ready, all right.</i></p> <p>Leonard says: <i>You think?</i> She says: <i>Oh yes.</i> He say: <i>What should I do?</i> She clasps her hands. <i>Let's put her in.</i></p> <p>He say: <i>I hope this works.</i> She says: <i>Oh, this'll work. You'll see. It will change your life.</i></p>	<p>vrhnu se na smajlíka. Když Leonardovi málem vypadnu, řekne: <i>Uuups</i>, a ostrá bolest mu projede zádama.</p> <p>Pani říká: <i>Je připravená, všechno v pořádku.</i></p> <p>Leonard na to: <i>Myslíte?</i> Ona na to: <i>Ovšem.</i> On na to: <i>Co mám dělat?</i> Sepne ruce. <i>Pojďme jí tam šoupnout.</i></p> <p>On na to: <i>Doufám, že to zabere.</i> Ona na to: <i>Jistěže to zabere. Uvidíte. Tohle změní váš život.</i></p>
<p>5. He dips my feet into the warm water. I hop, squealing a high-pitched squeal that makes the lady jump. <i>Oh my. I see what you're talking about.</i></p> <p>I'm nine months old and the longest I've slept at one time is one hour and forty-three minutes. I think my name is Boo, but it's not. It's just one of the many things I'll be called: <i>Boo, Mena, Phil, Pip</i>, but the name on my birth certificate, <i>Philomena</i>, has four syllables and will be the first major disappointment in my life. No one will use it until I get to school and the nuns insist. I have various hobbies that consume me: kicking, screaming, pulling things down, kicking again, crying. Lately, I've been experimenting with howling like a wolf. I sit up in my crib three hours before dawn, grab the bars with both fists, and keen at the moon. I've started to pull myself around on the floor and, when no one is looking, roll myself up in electrical wire, get my fingers stuck in air-conditioning vents, and scream until someone yanks me out. Yesterday, I gnawed down half a candle, pooping it out this morning with horrible grunts as</p>	<p>5. Ponořej moje nohy do teplý vody. Vyskočím a zaječím tak pronikavě, až sebou ta pani trhne. <i>Pane Bože. Chápu o čem mluvíte.</i></p> <p>Je mi devět měsíců a nejdelší doba, kterou sem doposavad prospala v kuse, byla jedna hodina a čtyřicet tři minut. Myslím si, že se menuju Boo, ale nemenuju. Je to jenom jedno z men, kterejma mě budou nazývat: <i>Boo, Mena, Phil, Pip</i>, nicméně méno na mym rodnym listě, <i>Philomena</i>, má čtyři slabiky a stane se tak mym prvnim velkym životnim zklamáním. Nikdo ho nebude používat, dokud nenastoupim do školy, kde na tom budou trvat jeptišky. Mam spoustu koničků, který mě zcela zaměstnávají: kopání, řvaní, ničení věcí, další kopání, brečení. V poslední době sem zkoušela výt jako vlk. Sednu si v kolíbce tři hodiny před svítáním, sevřu tyče v pěstičkách a úpim na měsíc. Když se nikdo nedívá, roztáčím se na podlaze, motam se do elektrickéjch kabelů, nechávam si prsty uvíznout ve větráku, a pak křičím dokud mě někdo nevytáhne. Včera sem schroustala půlku svíčky a dneska ráno jí za doprovodu strašného chrochtání vyplivala, zatímco máma brečela: <i>Jenom na vteřinku jsem se otočila.</i></p> <p>Leonard se snaží psát <i>Nejvíc</i></p>

<p>my mother wept: <i>I just turned for a second.</i></p> <p>Leonard's trying to write <i>Most Misunderstood Mammals</i>, which will be published at Roxanne's birth and will win the largest grant to study bats ever awarded in the history of American Academia. He will be pictured on the cover of the <i>Glenwood Morning Star</i> standing next to Rosy, a cuddly African fruit-faced bat with wide, dreamy eyes. He knows that his work is good, but at the moment he's just tired and poor, sleeping in his ratty old car with a pillow over his head when he can't take the screaming anymore. When he gets the grant, he will celebrate with his bat team, astronomer Gerald, Ahmet Noorani, and Dr. Bob, and then he'll fly all over the world studying bat behavior, coming back home with a burnt nose and a collection of exotic bowls things will get lost in. I will do things too. I will be ashamed of his job, pretend he's a regular doctor until the mini-Catholics turn into junior Catholics and find out he's the guy in the dumb suit that Channel 9 interviews every Halloween. They'll call me Batgirl, draw ears on my locker and all the school pictures I ever hand out until the day I win my first Olympic gold and they repent.</p>	<p><i>nepochopené savce</i>, který budou vydaný v den narození Roxanne a dopomůžou mu k získání největšího grantu na studium netopejřů, který kdy kdo na americký univerzitě dostal. Na obálce <i>Glenwood Morning Star</i> se objeví fotka něho s Rosy, roztomilou africkou netopejřicí s velkejma zasněnejma očima a, soudě podle jejího ulepenýho obličejíku, se značnou ovocnou preferencí. Ví, že je jeho práce kvalitní, ale teď je prostě unavenej a nešťastnej, spí ve svym ošuntělým starym autě s polštářem přes hlavu, páč už nedokáže snášet to ječení. Když dostane ten grant, bude slavit se svym netopejřím týmem, astronomem Geraldem, Ahmetem Nooranim a Dr. Bobem, a potom bude lítat po celým světě, aby prozkoumal netopejří chování. Domů se vrátí se spáleným nosem a sbírkou exoticejch miskovitejch předmětů, do kterejch zůstane zahloubanej. Já budu taky něco dělat. Budu se stydět za jeho práci, předstírat, že je regulérní doktor až do doby, kdy Katolíci mrňata vyrostou do Katolíků juniorů a zjistěj, že ten chlapík v otřesnym obleku, s kterym Channel 9 dělá rozhovor na každěj Halloween, je on. Budou mi říkat Batgirl a kreslit obří uši na skříňku a všechny školní fotky až do chvíle, kdy vyhraju svoje první olympijský zlato a oni toho budou litovat.</p>
<p>6. Leonard slides me in up to my belly; there are spaces in my diaper that let the warm water leak in. This makes me happy, I squeal. I look over at my mother; she's clapping her hands and making goo sounds. She's pregnant again because I took so long coming that she and Leonard decided they'd better have the rest of their children quickly, <i>bam bam bam</i>. When Leonard said <i>bam bam bam</i>, he'd hit one open palm with the side of the other, a gesture I will soon come to dread. She'd agreed with him at the time, has changed her mind since, but doesn't know it because she's too tired to</p>	<p>6. Leonard mě šoupne dovnitř až po břicho; do děr v plenkách mi začne zatejkat teplá voda. To mi dělá takovou radost, až zavřískam. Otočím se na mámu; tleská rukama a šišlá na mě. Je znovu těhotná, protože mi trvalo tak dlouho než sem se vyvedla, že se s Leonardem rozhodli pořídít si zbytek dětí rychle, <i>bum bum bum</i>. Když Leonard řek <i>bum bum bum</i>, plácal do jedný dlaně hranou druhý, což je gesto, kterýho se už brzo začnu děsit. Ona s nim tenkrát souhlasila. Od tý doby změnila názor, nicméně to ještě neví, protože je moc unavená na to, aby tu myšlenku byla schopná zkonstruovat. Podívám se na Bron a z obočí se mi udělá jedna dlouhá housenka. Dlouhala</p>

articulate thought. I look at Bron and my two eyebrows become one. She's been poking me through the bars of my crib with her Barbie. She's been pinching me hard with vicious claws. She pretends to be nice when they're around, but reveals her true face when they're not looking. She tries to scare me with it, and succeeds; I howl. At the howl, Mom and Leonard look at each other and frown as Bron smiles. I am one of those people who will never truly grasp the relationship between time and space. I tried to hit her from my high chair across the room as she played with her Barbies this morning, her hair lit in long golden shafts by the narrow winter light. I howled in frustration when my fist hit air and not her head as Mom and Leonard exchanged glances, unspoken worry darkening their eyes.

The lady with the face I don't know yet whispers: *Just let her go.*

Leonard gets nervous. *I don't think I can.*

The lady says: *Trust me. She's ready to go* and he lets me go.

I sink into warmth for a second, go into natural apnea. My eyes open wide with shock; this is new, but it's blue and not black so I stand it. I kick a little bit; it moves me. My diaper absorbs water, puffing out like one of those kinds of fish. It slides slowly down my thighs, eventually tangling itself between my knees. I kick again; my diaper falls off and I bob to the surface like a cork. Leonard says: *Wow! That was...should I put a diaper on her?*

The lady thinks for a moment, twiddling the puppet. *No, let's just watch her for a second. She seems...*

I look at him, and the sounds that come out of my mouth mean: *Hey! Where are we? What's going on here? When he doesn't answer, I insist Dah? Dah?* as I go under. He says: *She just called me Dad. Did you hear her? She just said Dad.* My mother claps; Bron

do mě svojí Barbie skrz mříže na můj kolíbce. Zlomyslně mě štípala svejma drápama. Když sou poblíž, tak předstírá, že je hodná, ale ukazuje svojí pravou tvář, když se nedívaj. Snaží se mě tím strašit a daří se jí to; zaskučím. Při tom zaskučení se na sebe máma a Leonard podívaj a zamračej se na smějící se Bron. Patřím mezi ty, kdo nikdy úplně nepochopěj vztah mezi časem a prostorem. Když si Bron dneska ráno hrála s Bárbinama a její vlasy ozařovaly dlouhý zlatý paprsky zimního slunce, tak sem se jí snažila zasáhnout z mojí vysoký židle na druhý straně místnosti. Zoufale sem zakvílela, když moje pěstička trefila vzduch a ne její hlavu a máma a Leonard na sebe zírali s nevyslovená obavou, která zatemnila jejich pohledy.

Ta pani s tváří, kterou zatím neznam, šeptá: *Jen ji nechte.*

Leonard znervózní: *Nemyslím, že je to dobrý nápad.*

Pani na to: *Věřte mi. Už může a on mě pouští.*

Nořim se do tepla a chvíli nemůžu dejchat. Ze šoku otevřu oči dokořán; tohle je nový, ale je to modrý a ne černý, takže to snášim. Trochu kopnu; pohnu se. Moje plenka vstřebává vodu a nadouvá se jako jeden ten druh ryb. Sklouzává mi pomalu po stehnech, až se mi nakonec zamotá mezi kolenama. Znovu kopnu; plenka odplouvá a já se pohupuju na hladině jako korek. Leonard řekne: *Tý jo! To bylo...mám jí nandat tu plenku?*

Pani chvíli přemejšlí a pohrává si s panenkou. *Ne, pojďme jí chvíli sledovat. Vypadá to...*

Podívám se na něj a zvuky, co mi vycházej z pusy znamenaj: *Hej! Kde to sme? O co tu de?* Když neodpovídá, naléham *Táá? Táá?* a potápim se. On na to: *Právě mě nazvala tátou. Slyšeli jste jí? Právě řekla táta.* Máma zatleská; Bron přimhouří oči. Leonardova blaženost vibruje vodou, což mi pomáhá zrychlit.

<p>squints. Leonard's happiness vibrates through the water; it helps speed me along.</p>	
<p>7. All my life, I will kick things that find their way into my path: shoes, baskets, toilet paper rolls, money, rocks, tennis balls, rolled-up socks, gym bags, Roxanne once or twice, any kind of circular fruit. It will become an irresistible urge that serves me well. I kick; it moves me, and I feel joy. I have no idea that I'm floating in the center of Glenwood, that Glenwood is floating in the middle of Kansas, that Kansas is a simple state, a safe distance from the other, more complicated ones. I do not know that my mind is an ocean, collecting things that sift down through the sunlight, the twilight, the midnight, the abyssal zones to the pitch-black bottom, settling into the deep trenches nature dug below. I do not know that one day the winds will churn and that when the winds churn, the dust will rise, bringing everything up along with it. All I know is that when I kick, it moves me, so I kick again, liberated from my fleshly prison of gravity. I am as I was, churning in deep archaic memory, naked, filled with free-floating fatness, the world murmuring outside with sweet deafened sounds that lull. I pop up, open my eyes; I learn to glide.</p> <p>I don't know Mom's pregnant, just think she's obese like me. We'll get bigger and bigger together until I wake up one morning and find that she's gone. I'll search the house, walking and wailing, as Bron paints with her fingers without saying a word. That knobby-faced babysitter will be there, pinching my chins and making goo sounds, will watch in horror as I kick dents in the refrigerator door until Leonard urgently reappears and takes us away. I'll look out the window at the trees whizzing by, deep in a sob until I find Mom in a strange bed holding a squirmy red-faced Roxanne. I'll throw myself on the</p>	<p>7. Po celý svůj život budu nakopávat věci, co se mi připlou do cesty: boty, koše, role toaletního papíru, peníze, kameny, tenisové míčky, zarolovaný fusek, sportovní tašky, jednou dvakrát Roxanu, jakékoli druh kulatého ovoce. To se stane zdrcující hnací silou, která mi bude dobře sloužit. Kopnu; pohnu se, a mám z toho radost. Netuším, že se vznáším v centru Glenwoodu, že Glenwood se vznášívá v centru Kansasu, že Kansas je obyčejnější stát v bezpečné vzdálenosti od ostatních, složitějších. Netuším, že moje mysl je oceán, do kterého odtékají věci, který protekají skrz sluneční záři, soumrak, půlnoc a hlubinné zóny až do černočerného dna a usazují se v hlubokých příkopech, který tam dole příroda vykopala. Netuším, že se jednoho dne zvedne vítr a že když se zvedá vítr, zvedá se i prach a bere s sebou všechno ostatní. Všechno, co vím, je že když kopnu, pohnu se, takže kopnu znovu, a osvobodím se tak od gravitačního vězení své korpulentní schránky. Sem taková, jaká sem ještě nedávno byla, vířím v temný archaický paměti, sem nahá, volně se vznášející otylost. Svět šumí zvenku sladceji tlumeneji zvukama, který mě konejší. Vynořím se, otevřu oči; učím se plachtit.</p> <p>Nevím, že je máma těhotná, prostě si myslím, že je tlustá jako já. Budeme spolu tloustnout a tloustnout, dokud se jednoho dne neprobudím a nezjistím, že je pryč. Prohledám dům a zatímco budu chodit a fňukat, Bron si bude malovat rukama, aniž by cokoli řekla. Bude tu ta pani na hlídání s podivně tvarovaným obličejem, bude mě štípat do tváříček a šišlat na mě, bude se zděšením sledovat, jak vykopávám díry do dveří od ledničky, dokud se Leonard najednou nedostaví a nevezme nás pryč. Budu se dívat ven z okna na šumějící stromy a hlasitě pobrekávat, dokud nenajdu mámu ve zvláštní posteli, jak drží vrtící se brunátnou Roxanu. Plácnu sebou na zem a budu se na ní válet tak dlouho, dokud jí nepoloží a když mi nastaví tvář</p>

<p>ground and roll until she puts it down, then I'll punch her in the face with a sticky fist when she offers her cheek for a kiss. I won't remember the tall full-skirted nun standing in the doorway holding a plate of cookies, assessing me with cool, professional eyes, but she'll remember me.</p> <p>When a squirming blue-faced Dot shows up a year later, I've resigned myself to a life that will never cradle me in its center. I'll stand next to Mom's bed in the maternity ward, weeping hot streams, opening my palms in the universal sign of defeat, saying simply: <i>This one's blue</i>. This will come up over the dinner table until the day no one brings it up ever again.</p>	<p>k puse, tak jí praštim do tváře ulepenou pěstičkou. Nebudu si pamatovat tu vysokou jeptišku s dlouhou sukní držící tác se sušenkama, která si mě měří chladným, profesionálním pohledem, nicméně ona si mě pamatovat bude.</p> <p>Když se pak o rok pozděje vyloupne svíjející se, zmodralá Dot, rezignuju na život, ve kterým sem pořád v centru pozornosti. Budu stát vedle máminy postele v porodnickém oddělení, budu brečet potoky horkejch slz, poraženecky budu vzpínat dlaně a prostě pronesu: <i>Tohle je modrý</i>. Ta historka bude přicházet na přetřes u večere až do dne, kdy to už nikdo víckrát nevytáhne.</p>
<p>8. I have never looked at myself in the mirror, will begin to suspect the grim truth when I finally hit puberty. I have no idea my feet are special, am simply impressed that they heed my call. I kick both legs at once, executing a perfect flip, as everyone, including Leonard, sucks their breath in. The Glenwood aqua aerobics class hears the commotion, stops in mid-twirl, and runs to the edge of the baby pool. I kick; it moves. I do a perfect figure eight as the crowd gasps. I plunge, flashing a butt wrapped up carefully in layer upon layer of ivory lard; the crowd takes a step back, gasping again. My chins have piled upon each other like an accordion, squirting out water instead of notes. I have no idea what I am. That the world I will see will be experienced alone, from the inside out, but I suddenly remember I have arms, so I flap them. The lady with the face I'm starting to recognize doesn't know what to do. She's standing in the middle of the warm water, her rabbit teeth chewing on her lower lip, a limp puppet at her hip.</p> <p>Mothers and fathers with their aqua babies squirming in their arms are watching, mouths agape. I speed by</p>	<p>8. Zatím sem se na sebe nepodívala do zrcadla, z politováníhodný reality začnu mít podezření až s nástupem puberty. Netuším, že moje chodidla sou speciální, sem prostě jen ohromená tím, že mě poslouchaj. Kopnu oběma nohama najednou, čímž provedu perfektní obrat, zatímco všichni včetně Leonarda lapaj po dechu. Na hodině Glenwoodského vodního aerobiku zaslechnou rozruch, přestanou v půlce svého kroužení a běžej ke kraji dětského bazénu. Kopnu, pohnu se. Když ze svého těla vytvořím perfektní osmičku, dav zalapá po dechu. Ponořím se a z hladiny zablejskam zadkem zabaleným v nánosech slonovinového špeku. Dav poodstoupí a lapá po dechu znovu. Moje brady se k sobě shrnuly jako harmonika a tryská z nich voda místo not. Netuším sice, kdo sem a že svět, kterej teď uvidim, bude naruby a budu v něm sama, nicméně si najednou uvědomuju, že mam ruce, tak s nima zamávám. Pani s obličejem, kterej začínám poznávat, neví co má dělat. Stojí uprostřed teplý vody s bezvládnou loutkou u boku a je zakouslá svejma zaječima zubama do spodního rtu.</p> <p>Maminy a tátíkové se svejma vodníma dětma, který se jim vrtěj v náručí, vejraj s pusama dokořán. Zrychluju kolem Leonardovejch tyčkovitejch nohou, zastavuju, otáčim se</p>

Leonard's pole legs, stop, turn, pushing off of them with heavily padded feet. I glide on my back, the world whizzing by. I recognize the lady as I pass, hail her with a gurgle, two worms of green snot inching out my nose. She wants to call Channel 9, but won't, will regret this until the day that she dies. I pop to the surface, both arms over my head; I squeal. The Glenwood aqua aerobics class and their instructor get a case of the shivers. I plunge again. I kick. It moves me. I skim Leonard's hairy legs and surface slowly like a submarine on its way home. I wind down in a soft whirlpool of energy that cradles me gently in tune with some clock. My eyes become heavy, the lids start to sink. Mom, under the influence of strong hormones, puts her head in both arms and weeps. Bron narrows her eyes, sitting back on her haunches for a big think. Leonard pulls me out and up, is holding me tight. I spit up warm water streaked with milk, pee on him, fall asleep for fourteen hours.

I don't wake when they put me in my light blue snowsuit with the thick thermal padding. I don't wake when they tie the dreaded scratchy hat under one of my chins, when they strap me into the car seat, when they pull me out and Leonard accidentally knocks my head on the door and my mother screams. I don't wake when they carry me up the stairs, put me in my pajamas, cover me in a soft blanket, turn out the light. I don't wake when Bron stands by my bed poking me with Cinderella's magic wand that lights her serious face with an eerie green glow. Leonard checks on me, Mom checks on me, they check on me together. It is an unspoken fact that they can finally love me now that I'm out cold. They bask in this love, as waves of breath ebb and flow, causing the dome of my stomach to sink in, then swell. The silence of the household has opened a space for hope. Leonard rubs Mom's belly, accidentally

a odrážím se od nich svejma baculatejma chodidlama. Kloužu po zádech a svět sviští kolem mě. Poznávám tu pani, když kolem ní proplouvám, tak jí pozdravím zavrněním a dvě zelený nudle se mi při tom vyřinou z nosu. Chce zavolat do Channel 9, ale neudělá to, čehož pak bude litovat až do své smrti. Plesknou sebou na hladinu, s oběma rukama nad hlavou; zavřisknu. Glenwoodskému týmu vodního aerobiku i jejich trenérovi přeběhne mráz po zádech. Znovu se ponořím. Kopnu. Pohnu se. Propluju kolem Leonardověch chlupatejch nohou a vynořím se na hladině jako ponorka při návratu domu. Kroužím dolu v poddajnym víru energie, kterej se mnou kolíbá jak tikání tachometru. Víčka mi těžknou, začínám je zavírat. Máma, pod vlivem silnejch hormonů, dá hlavu do dlaní a začne brečet. Bron na mě mžourá, sedí na bobku a usilovně přemejšlí. Leonard mě vytáhne nahoru a silně obejmě. Vyzvracím na něj mlíko s vodou, počůram ho a usnu na čtrnáct hodin.

Neprobudím se, když mě budou balit do světle modrý, teple vycpaný kombinézy. Neprobudím se, když mi budou uvazovat ten hroznej kousavej klobouk pod jednu z mejch brad, když mě budou připásávat k autosedačce, ani když mě z ní budou vytahovat ven, Leonard při tom náhodou zaklepe mojí hlavou na dveře od auta a máma zařve. Neprobudím se, když mě ponosou po schodech nahoru a budou mi nandavat pyžamo, zabalovat mě do měký deky a zhasínat světlo. Neprobudím se, když bude Bron stát u mý postele a bude do mě šťouchat Popelčinou kouzelnou hůlkou, která bude ozařovat její vážnou tvář strašidelnou zelenou září. Leonard mě přijde zkontrolovat, máma mě přijde zkontrolovat, přídou mě zkontrolovat spolu. Je to jakejsi nevyslovenej fakt - že mě konečně milujou až teď, když sem v limbu. Tahle láska je hřeje, zatímco pozorujou, jak přílivy a odlivy mýho dechu nechávaj muj pupek v poklidu se zvedat a pak zase mizet. Ticho domácnosti otevřelo bránu naději. Leonard mne mámino břicho a omylem tak budí Roxannu, která normálně apaticky visívá vzhůru nohama v jeho

<p>waking a sleeping Roxanne, who's hanging upside down in a mushy pre-birth stupor. She's listening when he whispers: <i>Look at that little bugger sleep.</i></p>	<p>měkoučkým kašovitým obsahu. Poslouchá, když Leonard šeptá: <i>Podívej, jak ten brouček spí.</i></p>
---	--

Chapter two: Life's Most Beautiful Day

10. Leonard's standing in the garage packing up the mist nets, talking to me about things I've never shown an interest in. He's wearing dark green pants, desert boots in beige suede, an old camouflage safari jacket with a gold bat pin stabbed into the lapel, a gift from the Bat Sanctuary.

They're expert fliers, Boo, perhaps the best in the world, swooping, clasping moths, bluebottles, mayflies between their teeth as they glide.

Sounds gross, I say, mind on other matters.

This morning, I cleaned out Baby Lenny's bowl, carefully putting him into a clear plastic bag, rinsing out his bowl, drying it by hand. I refilled the bowl with fresh water, not too hot, not too cold, put the conditioner tablets in, sprinkled his floor with the orange rocks, placed the small purple castle he likes to hide behind on the bottom, put the underwater sea guy in next to it holding his spear. I put him back, sprinkling the surface with a pinch of those flakes he likes that smell like poison. He swam around in looping circles, opened his mouth, sucked in some food. He stopped, cocking his head, floating still, the weird brainy lump thing on his forehead pulsing, his buggy black eyes vacant, his full cheeks fat. his small baubled mouth producing the occasional stray bubble, all his pretty wings swooshing to and fro. I studied him; his small face looked unusually sad and his pin eyes seemed to be screaming for help.

I thought a change of scenery would do him good, a glimpse of the outside world of weather and tree. I moved his bowl and Baby Lenny became perky, happy again, fascinated by the way the sunshine flashed off his golden gills. I watched him, happy again too, until I heard Mom screaming for me to clean my room and my feet followed her voice inside like well-

Kapitola druhá: Nejkrásnější den v životě

10. Leonard stojí v garáži, balí sítky ne netopejry a říká mi o věcech, o který sem nikdy neprojevila sebemenší zájem. Má na sobě tmavě zelený kalhoty, béžový semišový holínky, starou maskáčovou bundu, na jejíž klopě má přišpendlený připínáček se zlatým netopejrem, dárkem od Netopejří rezervace.

Jsou to obratní letci, Boo. Možná nejlepší na světě - létají střemhlav a přitom chytají můry, masařky a jepice mezi zuby.

Nechutný, říkam a myšlenkama sem jinde.

Dneska ráno sem vyčistila akvářko Baby Lennyho, vypláchla ho a ručně vysušila a Lennyho opatrně strčila do průhledného plastového pytlíku. Do akvářka sem nalila čerstvou vodu, ani ne horkou, ani studenou, dala do ní antibakteriální tablety, posypala sem dno oranžovejma kamínkama, strčila jeho oblíbenej fialovej hrad, za kterej se tak rád schovává, dozadu a vedle něho položila mořskýho pannáka s kopim. Pak sem dala Lennyho zpátky a nasypala mu trochu těch vloček, co má tak rád a co smrděj jak jed. Kroužil dokola, otevřel tlamičku a pár jich vcucnul. Pak se zastavil, zved hlavu, vyčkával na hladině, ten divnej mozkovitej výběžek na čele mu pulzoval, jeho černý oči zamořený štěnicema vrhaly nepřítomnej pohled, jeho kulatý tvářičky se nafoukly a malá blejskává tlama čas od času vypustila bublinu, zatímco sebou všechny jeho krásný ploutvičky mávaly sem a tam. Pozorně sem si ho prohlížela: jeho malá tvářička vypadala neobyčejně smutně a jeho prasečí očička jakoby volaly o pomoc.

Pomyslela sem si, že by mu změna výhledu mohla prospět. Pohled na okolní svět, kde je počasí a stromy. Přemístila sem jeho akvářko a Baby Lenny byl najednou zase čilej a šťastnej, fascinovanej způsobem, jakým se sluneční světlo odráží od jeho zlatých žaber. Sledovala sem ho, jak je zase šťastnej, dokud na mě máma nezačla řvát, ať si uklidim v pokoji a můj nohy

<p>trained pets. Fatal mistake.</p>	<p>její hlas poslechly jako dobře vycvičený psi. Osudová chyba.</p>
<p>11. I open my mouth to say something to Leonard, but the something gets caught in my throat like a bone.</p> <p>He said no to the Destiny Dress, no to the flower petal tiara, no to the anklets with the embroidered studded cross, no to the white padded headband with the long-fingered ribbons and satin-edged bows. He sighed and said yes to the double chocolate cake with the communion frosting, yes to the fourteen-karat-gold First Holy Communion pendant, yes to the white patent leather ballet slippers with the golden heart-shaped buckles, but I have to wear Bron's old dress, the Cassandra, on my Special Most Holiest Day because it cost \$80 three years ago and that's still too much.</p> <p><i>Careful your face doesn't freeze that way, Leonard says, studying me, the exposed garage lightbulb flashing sharply off his glasses. Grab that corner and pull until I say when. And it's not gross; it's a marvel of nature.</i></p> <p>My best friend, Lilly Cocoplat, is a Leo, born under the sign of extravagance, has two believers for parents, gets everything she wants. At swim practice, she describes her outfit in Cocoplat detail as I listen, chin on kickboard, legs churning whirlpools of irritation that foam and swirl behind me. She's wearing the floor-length Kerry Irish Shamrock organza dress, her veil cascading from a hair comb with five satin tails, scattered with a series of four-leaf clovers hand-embroidered white on white, edged in fine velvet piping. She will be carrying her Precious Moments Holy Communion Deluxe Purse Set, which includes a Precious Moments missalette, satin brocade purse edged in pale green lace, satin rosary case, blue-glass rosary beads with silver-plated links, golden angel wings bracelet. Her parents are hosting a party for over one hundred Cocoplats, both the vague and the highly defined. Strawberry shortcake and Mountain Dew will be</p>	<p>11. Otvírám pusku, aby sem něco řekla Leonardovi, ale to něco mi uvízne v krku jak kůstka.</p> <p>Rekl ne mejm vysněnejm šatům, ne diadému ve tvaru okvětního lístku, ne nákotníkem ozdobenejm vyšívanejm křížema, ne bílý vycpaný čelence s dlouhejm stužkama a mašličkama se saténovejm okrajema. S povzdechem řek ano dvoupatrovému čokoládovému dortu politýmu cukrovou polevou, ano čtrnáctikarátovému zlatýmu posvěcenýmu přívěsku, ano lakýrkovym baletním stěvíčkem s přezkama ve tvaru srdíček, nicméně na svůj Nejsvatější ze všech Svatejch Dnů na sobě musím mít Broniny starý šaty, Cassandru, protože před třema rokama stály 80 dolarů a to je pořád dost.</p> <p><i>Dej si pozor na to, aby ti takhle nezduhl obličej, říká Leonard a pozorně si mě prohlíží, zatímco se mu od brejlí ostře odráží světlo ze žárovky volně visící v garáži. Vezmi ten růžek a táhni dokud neřeknu. A není to nechutné, je to přírodní zázrak.</i></p> <p>Moje nejlepší kámoška, Lilly Cocoplatová, je narozená ve znamení Lva a výstřednosti. Oba její rodiče sou věřící a dostává všechno, co chce. Na plaveckejch trénincích popisuje svůj úbor po Cocoplatsku detailně, zatímco poslouchám s plaveckou destičkou pod bradou a moje nohy vysílaj kroužící a pěnící vlny podráždění. Má na sobě sukni až na zem z organdy a v barvě irskýho jetele z hrabství Kerry, závoj jí visí ze spony ve vlasech v pěti saténovejm pruhách, posázenejch ručně vyšívanejm bílejma čtyřlístkama na bílým pozadí s drobnějma sametovejm paspulkama po okrajích. Bude mít svojí Kabelkovou sadu Svátýho přijímání pro vzácný příležitosti, která zahrnuje Modlitební knížku pro vzácný příležitosti, saténovou brokátovou kabelku se světle zeleným lemováním, saténovym pouzdem na růženec, korálky z modrýho skla na postříbřenym provázku a náramkem se zlatejm andělskejma křídla. Její rodiče budou pořádat večírek pro víc jak sto Cocoplatů</p>

<p>served, along with cocktail sausages and other stuff.</p> <p>Dot opens the garage door, squeaks: <i>Can I help?</i></p> <p><i>Leonard looks up. Not tonight, twilight. Your sister's helping.</i></p> <p>Her face falls, her ponytail droops, her smile collapses; she shuts the door.</p> <p>We're having what my mother calls an <i>intimate family brunch</i> at the Longbranch Family Diner. I hate the Longbranch Family Diner. There's a dancing bear with a mangy face who pretends to play a fake banjo, and everything in the entire restaurant is made of dry wood: wood floors, wood benches, wood paneling, rickety wood-colored ceiling fans, wood toilet seats, wood-colored chocolate cake.</p>	<p>- jak pro vzdálený příbuzný, tak pro ty blízký. Bude se podávat jahodovej koláč se šlehačkou, Mountain Dew, minipárečky i další dobroty.</p> <p>Dot otevře dveře do garáže a vyjekne: <i>Můžu nějak pomoci?</i></p> <p>Leonard se na ní podívá: <i>Dneska ne, už budeme končit. A tvoje sestra pomáhá.</i></p> <p>Tvář jí zesmutní, ohon zplihne, úsměv zmrzne na rtech; zavře dveře.</p> <p>Právě se věnujem tomu, čemu máma říká <i>soukromý rodinný oběd</i> v restauraci U Rozvětvený rodiny. Nesnáším restauraci U Rozvětvený rodiny. Maj tam tančícího medvěda s vypelichanym obličejem, kterej předstírá hru na falešný bendžo a naprosto všechno v restauraci je vyrobený ze dřeva: dřevěný podlahy, dřevěný židle, dřevěný obložení, viklající se stropní větráky v barvě dřeva, dřevěný záchodový prkýnka, čokoládový dorty dřevěný barvy.</p>
<p>12. Leonard's a scientist, doesn't care about atmosphere or accessory. <i>If there is a God, would he really care about all this ballyhoo?</i></p> <p>I don't know what I am, but I like all the ballyhoo; it makes me feel holy. I want the tea-length satin skirt, the seed-pearl bodice, the sheer lace sleeves, the ruffled organza veil, a pearl earring in each lobe. I yearn for a party with a roaming band wearing colorful cummerbunds, center tables covered in white, a series of three-tiered cakes, a room devoted to gifts. At Lilly's house, I jump up and down on her single bed, yelling: <i>Wouldn't it be great if I got a golden piñata filled with golden collectibles?</i></p> <p>For Lent I gave up Sweet Bonny and all forms of chocolate except malted, went to bed without complaining, did not fidget openly in church, and I was really listening when Sister Seraphina explained that the wanting mixed with the can't have teaches us an important lesson about the lot of Man, and by Man, she meant everyone, even us; Lilly asked. But I figured that the giving up would counteract positively with the wanting,</p>	<p>12. Leonard je vědec. Atmosféra nebo vybavení ho nezajímaj. <i>Jestli existuje Bůh, opravdu by chtěl takové zbytečnosti?</i></p> <p>Nevim, kdo sem, ale ty zbytečnosti mam ráda; díky nim si připadam jako bohyně. Chci nosit dlouhý saténový sukně, korzety posázený perlama, rukávy z jemný krajkoviny, organdový závoje obroubený volánkama a chci, aby mi v každym lalůčku visela perla. Toužim po párty s potulnou kapelou ověšenou barevnejma šerpama, s bílejma ubrusama na kulatejch stolech, celou řadou třípatrovejch dortů a pokojem určenym jenom na dárky. Skáču na Lillyině posteli u nich doma a křičim: <i>Nebylo by fakt cool, kdyby sem dostala zlatou piñatu naplněnou zlatejma věcmá?</i></p> <p>Kvůli půstu sem se vzdala bonbónů a všech druhů čokolády kromě sladovejch, šla do postele bez odmlouvání, v kostele se nápadně nevirtěla a opravdu sem poslouchala, když sestra Seraphina vysvětlovala, že touha po něčem spojená s tím, že to nemůžeme mít nám dává důležitou lekcí o údělu člověka, a člověkem myslela každýho, dokonce i nás - Lilly se na to</p>

<p>proving just how good I was, which would eventually end up in a get. Wrong. Leonard's got the mist nets folded and is now reading a checklist he's laminated in plastic. <i>Project name: BatBotswana.</i> <i>Tranquillity bat detector. Check.</i> <i>Head torch. Check.</i> <i>Thermometer. (heck.</i> <i>Survey protocols. Check.</i> <i>Recording sheet. Check.</i> <i>Weather events list. Hmmm, need more of those.</i> <i>Site map. Check.</i> <i>Extra batteries. Check.</i> <i>Clipboard. Check.</i> <i>Extra pens. Check.</i> <i>Bug spray. Check.</i> <i>Eyedrops. Check.</i> <i>Certs.</i></p>	<p>zeptala. Akorát sem usoudila, že zřeknutí se něčeho by beze všech pochyb eliminovalo onu touhu, což by dokázalo, že sem dobrá, což by nakonec vedlo k tomu, že bych to získala. Chyba. Leonard zabalil síťky na netopejry a teď si čte svůj seznam zatavenej v plastu. <i>Název projektu: BatBotswana.</i> <i>Detektor netopýří aktivity: Mám.</i> <i>Baterka. Mám.</i> <i>Teploměr. Mám.</i> <i>Protokol o průzkumu. Mám.</i> <i>Papír na poznámky. Mám.</i> <i>Papír na záznamy o počasí.</i> <i>Hmmm, těch potřebuji víc.</i> <i>Mapa oblasti. Mám.</i> <i>Náhradní baterky. Mám.</i> <i>Psací deska. Mám.</i> <i>Náhradní pera. Mám.</i> <i>Repellent. Mám.</i> <i>Oční kapky. Mám.</i> <i>Hotovo.</i></p>
<p><i>13. I don't want to go to the Longbranch Family Diner, I interrupt.</i> <i>I thought you liked the Longbranch, he says, half listening.</i> <i>I hate the Longbranch. I'd like to have an outdoor picnic or a garden party...The Cocoplats are renting a tent.</i> <i>Renting a tent? He laughs, shakes his head. A tent for an eight-year-old. I won't be back until the night before your Communion, grumpy face, and your mother can't organize all of that on her own.</i> <i>Almost nine, I say.</i> <i>I stand corrected, he says, packing everything carefully back into the box, mind on other matters.</i> I edge toward the door, quietly escape. Bron and Roxanne finished cleaning ages ago, are playing Snap in the family room, Dot's sitting in the club chair watching them, half-asleep. I stick close to the shadows, becoming as invisible as a Shawnee scout, heart thumping in unison with my feet as I run up the stairs. I lie on my bed, wait for them to find the body, re-shivering the shock I felt when I saw him. I'm</p>	<p><i>13. Nechci jít do Rozvětvený rodiny, vyruším ho.</i> <i>Myslel jsem, že to tam máš ráda, říká a poslouchá na půl ucha.</i> <i>Nenávidím jí. Chtěla bych mít venkovní piknik, nebo zahradní párty...Cocoplatovi si pučujou stan.</i> <i>Půjčují stan? Směje se a kroutí hlavou. Stan pro osmiletou. Zpátky se vrátím až v noci před tvým přijímáním, bručouně, a tvoje máma by to nezvládla všechno zorganizovat sama. Skoro devítiletá, já na to.</i> <i>To máš pravdu, říká a balí si všechno pečlivě do krabice, myšlenkama jinde.</i> Sunu se ke dveřím a potichu mizím. Bron a Roxanne skončily s úklidem před sto lety, hrajou pexeso v obejváku a Dot je v polospánku pozoruje z křesla. Držím se ve stínu, neviditelná jak čejenskej lovec a srdce mi bije stejně rychle jako kroky, co mě ženou po schodech nahoru. Ležím na posteli, čekam, až objevěj mů tělo a znovu se třesu ze šoku, kterej sem utrpěla, když sem ho uviděla. Dostanu co proto. Když Bron přijde do místnosti, tak</p>

<p>going to get it. When Bron walks into our room, I'm pretending to read a book. She stares at me until I look up. <i>What?</i> I say, heart speeding. <i>Oh, Boo. You've got to be kidding me.</i> <i>What?</i> I say, soul withering. She's quiet. <i>So, that's how you 're going to play it.</i> <i>What?</i> <i>You're kidding, right? That's the best you can do?</i> <i>What are you talking about?</i> My eyes are shifting, stinging, squinting. I'm sweating. I need to go to the bathroom urgently. Number two. She changes tactics. <i>Do you have any idea where Baby Lenny is?</i> I take a deep breath, recite: <i>The last time I saw Baby Lenny he was on the mantel above the fireplace, perfectly fine.</i> This annoys her. <i>That's funny, she says, leaning on the door, because one minute you were changing his water, the next, he's floating outside boiled to death in the hot sun. Would you like to see him?</i> <i>What?</i> I say, pupils enlarging. <i>Outside in his bowl?</i> I say, hands twitching. <i>How did he get there?</i> I, say, vision a scaly blur. <i>Very natural,</i> she says, leaves the room.</p>	<p>předstírám, že čtu knihu. Vejrá na mě dokud se na ní nepodívám. <i>Co je?</i> Říkám a srdce mi buší o sto šest. <i>Ale Boo, to si snad ze mě děláš srandu ne?</i> <i>Cože?</i> Já na to, a krve by se ve mně nedořezal. Chvilku mlčí. <i>Takže si se mnou hodláš takhle pohrávat.</i> <i>Co?</i> <i>Děláš si srandu, že jo? Na nic víc se nezmůžeš?</i> <i>O čem to mluvíš?</i> Uhejbam pohledem, mžourám a pálej mě voči. Potím se. Potřebuju jít nutně na záchod. Na velkou. Mění taktiku. <i>Nenapadá tě náhodou, kde by moh bejt Baby Lenny?</i> Zhluboka se nadechnu a přednesu: <i>Když jsem viděla Baby Lennyho naposledy, tak byl na římse nad krbem, a byl v naprostém pořádku.</i> To jí naštve. <i>Moc vtipný,</i> říká a opírá se o dveře, <i>protože minutu nato, co si mu změnila vodu, venku plaval břichem nahoru, usmaženej na přímym slunci. Chceš se podívat?</i> <i>Cože?</i> Odpovídám, a protočej se mi panenky. <i>Venku v jeho akvářku?</i> Přidávám, a roztřesou se mi ruce. <i>Jak se tam dostal?</i> Říkám, a snažím se tvářit nejasně. <i>To bylo naprosto nenucený,</i> říká a odchází.</p>
<p>14. I lie back down on the bed, stiff as a statue, holding a book in front of my face like a prop. Roxanne sticks her head in the door, her face red with excitement, a sweaty ponytail lobbing off her head. <i>Baby Lenny's exploded!</i> she shouts and is gone. I turn onto my stomach, put my face in my pillow, wait. Dot knocks, sticks her face in the door, radiating sadness: <i>Bron says you killed Baby Lenny.</i> <i>Bron can shut her face,</i> I say, and all is oddly quiet until I'm called for dinner.</p>	<p>14. Ležím na posteli strnulá jak socha a dělám podstavec knize na můj tváři. Roxanne s obličejem celým zrudlým vzrušením a s propoceným ohonem, co jí skáče na hlavě, se objeví ve dveřích. <i>Baby Lenny vybuch!</i> zařve a odejde. Otočím se na břicho, zabořím hlavu do polštáře a čekám. Dot zaklepe, a její obličej, z kterého smutek úplně čiší, říká: <i>Bron říká, že si zabila Baby Lennyho.</i> <i>Bron může zavřít klapačku,</i> já na to, a všechno je najednou podivně zticha dokud mě nezavolaj na večeři. Lež vyčkává uprostřed jídelny jak</p>

<p>The lie sits in the middle of the dining room like a crane with a car on it just waiting to drop.</p> <p>Bron stabs a tomato with her fork. <i>Admit you murdered Baby Lenny.</i></p> <p><i>Murder is a strong word,</i> Bronwyn, Leonard says.</p> <p><i>I won't because I didn't,</i> I say, voice three octaves higher than normal, soul sick with sin, hands twitching like leaves.</p> <p>Roxanne has a laughing fit, chokes on her potatoes.</p> <p><i>Admit you took him outside and left him there.</i></p> <p><i>That's enough, you two,</i> Leonard says. <i>I'm sure whoever left Baby Lenny outside—</i></p> <p><i>In the hot sun,</i> interrupts Bron.</p> <p><i>—didn't mean to.</i> He's looking at me.</p> <p>I have to go the bathroom again. Number two.</p> <p>That night, she gives me an out. <i>Okay, let's say that you cleaned out Baby Lenny's bowl as planned. Things went well. Then you thought. ... I can't imagine you meant for that to happen, the poor thing. Anyway, the right thing to do now is just admit it, and everything will be fine. Story finished. All forgiven.</i></p> <p>Relief is there in the darkness. I can reach out and touch it with my hand. She won't be able to see my face. I won't have to see hers. I stare into the night, black like black blanket, soft black spots, hard black edges, a thin strip of moon sliding in through a break in the curtain, cutting into the wall like a magical knife.</p> <p><i>I didn't do it, Bron. Maybe it was Roxanne.</i></p> <p>The day before life's most beautiful day, I have my first holy confession.</p>	<p>jeřáb, kterej drží auťák a chystá se ho každou chvíli pustit.</p> <p>Bron napíchně rajče vidličkou. <i>Přiznej, že si zabila Baby Lennyho.</i></p> <p><i>Zabít je silné slovo,</i> Bronwyn, říká Leonard.</p> <p><i>Nepřiznám, protože jsem to neudělala,</i> odpovídám hlasem o tři oktávy vyšším než normálně. Je ve mně takhle malá dušička a ruce se mi chvějou jak osika.</p> <p>Roxanne dostane záchvat smíchu a dusí se bramborama.</p> <p><i>Přiznej, že si ho vzala ven a nechala ho tam.</i></p> <p><i>To by stačilo,</i> vpadne do toho Leonard. <i>Jsem si jistý, že ať už nechal Baby Lennyho venku kdokoli—</i></p> <p><i>Na přímým slunci,</i> přeruší ho Bron.</p> <p><i>—to tak nemyslel.</i> A podívá se na mě.</p> <p>Už zas potřebuju jít nutně na záchod. Na velkou.</p> <p>Ten večer mi Bron ukáže, jak z toho ven. <i>Oukej, řekněme, že si vyčistila akvářko Baby Lennyho podle plánu. Všechno šlo dobře. Potom sis pomyslela. ...Neuvěřila bych, že si chtěla, aby se to tomu ubožátku stalo. V každým případě je teď ale nejlepší to přiznat a všechno bude fajn. Konec. Všechno odpuštěno.</i></p> <p>Úleva se vznáší v okolní temnotě. Je na dosah. Ona neuvidí mojí tvář a já se nebudu muset dívat na tu její. Zíram do tmy. Je černá jak černá deka s měkkejma černejšma tečkama, tvrdějma černejšma okrajema a úzkým proužkem měsíčního svitu pronikajícím dovnitř skrz mezeru mezi záclonama, kterej se zařezává do zdi jak kouzelná dýka.</p> <p><i>Já to neudělala, Bron. Možná to byla Roxanne.</i></p> <p>Den před nejkrásnějším dnem v životě poprvý zpovídám sama sebe.</p>
<p>15. <i>Do I use God's name in a loving way?</i></p> <p><i>Do I say untrue things?</i></p> <p><i>Do I obey my parents and other people who are trying to help me?</i></p> <p><i>Do I forgive others?</i></p> <p><i>Do I cheat?</i></p>	<p>15. <i>Neberu jméno Boží nadarmo?</i></p> <p><i>Říkám nepravdivé věci?</i></p> <p><i>Poslouchám svoje rodiče a ostatní lidi, kteří se mi snaží pomáhat?</i></p> <p><i>Odpouštím ostatním?</i></p> <p><i>Podvádím?</i></p> <p><i>Pomáhám nějak druhým?</i></p>

Am I kind and helpful to everyone?

Do I pray regularly?

Do I lose my temper?

Do I make fun of other, less fortunate children?

I fold myself into the wooden stall. *Bless me, Father, for I have sinned.*

Father Tod is a cranky priest who likes cheese sandwiches. At picnics Lilly Cocoplat and I spy on him; he eats three cheese sandwiches, then heads for the pie.

He that covereth his sin shall not prosper.

I close my eyes, explaining the trail of lies that led to Baby Lenny's body; I lower my voice, explaining the train of thought that led to his demise. My soul de-witners, my heart soothes down. Father Tod is wheezing. I wonder if he's asleep, but he mumbles something, then blesses me. I should feel better, don't. Life is quiet and dusty and lonesome and I'm sick of it already. I leave the confessional to pay my dues to the tune of seven Hail Marys, but don't think it's fair that I have to believe and Leonard doesn't.

It dawns unnaturally hot on life's most beautiful day. Mom hits me on the head with the back of the hairbrush when I squirm, a couple of bobby pins clamped in her mouth. If I react, she hits again, harder, hissing: *Your father's been on a plane for two days; let him sleep.* The same sun that murdered Baby Lenny is bleeding through the window, burning.

My hair falls to my shoulders in studied ringlet and curl, the Cassandra hitting my knees in a crisp triangle. Sister Seraphina has been yelling at us for months, *Step and pause, step and pause*, her old body trembling with palsy. We're her last Holy Communion preparation class—in August she's retiring to the Avenue of the Saints; when she's not yelling at us, she's crying cool nun tears, the color of skin.

Lilly Cocoplat is visibly pleased, her veil falling dramatically to her ankles. She steps slowly, pauses, steps slowly, pauses, has replaced her normal

Modlím se pravidelně?

Jsem trpělivá?

Dělám si srandu z dětí, které nemají takové štěstí jako já?

Zavřu se do dřevěného kotce. *Požehnej mi otče, neboť jsem zhřešila.*

Otec Tod je výstřední kněz, co má rád sýrový sendviče. Na pikniku ho s Lilly špehujeme; sní tři sýrový sendviče a pak si to zamíří k pirožkum.

Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně.

Zavřu oči a líčím řetězec lži končící u těla Baby Lennyho; ztiším hlas a snažím se popsat sled myšlenek, který vedly k mému osudovému rozhodnutí. Moje duše pookřeje a srdce se zklidní. Otec Tod sípe. Přemejšlim, jestli neusnul, ale něco mumlá a pak mi požehná. Měla bych se cejtit líp, ale necejtim. Život je tichej, zaprášenej a opuštěnej a už je mi z toho špatně. Opouštím zpovědnici, abych odříkala sedmkrát zdrávas Maria, ale nepřijde mi fér, abych uvěřila a Leonard ne.

Na nejkrásnější den v životě je po ránu nezvykle horko. Mára, která mezi rtama svírá sponky do vlasů, mě plácne přes hlavu kartáčem, když se zavrtím. Když se proti tomu bouřím, tak mě znovu plácne, tentokrát tvrdě, a zasycí: *Táta teď strávil dna dny v letadle; nech ho vyspat.* Stejný slunce, který zabilo Baby Lennyho, praží skrz okno.

Vyumělkovaný lokny a kadeře mi splývají na ramena a nažehlenej trojúhelník Cassandry mi plácá o kolena. Sestra Seraphina na nás dlouhý měsíce ječela, *krok a stůj, krok a stůj* a její starý tělo se třásl jak při epileptickým záchvatu. Jsme poslední ročník její Přípravy na svatý přijímání – v srpnu odejde do důchodu po Bulváru Svatejch; když na nás zrovna neřve, brečí studený jeptiškovský slzy v barvě kůže.

Lilly Cocoplatová je očividně spokojená - závoj jí dramaticky spadá až ke kotníkum. Pomalu vykročí, zastaví se, pomalu vykročí, zastaví se, vyměnila svůj klasickej výraz za fungl novej podle vzoru Panny Marie. Skloní hlavu, otevře oči dokořán a koutky její pusy se zlehka usmějou. Ale já vidim pod tenhle nános: Je hluboko ponořená do svého chladného vypočítavého projevu. Pod Ježíšem se

<p>face with a brand-new one she's modeled on Mary. She inclines her head. Widens her eyes, lifts the corners of her mouth in a small smile. But I see under: She's deep in the throes of calculating gift. We form an arc under Jesus, sing "For Him, My Love." Father Tod mentions the devil more than once. The holy wafer balances precariously on my tongue before I stabilize the situation. <i>O luminous mystery. Thank you for letting me see that the world is more than a gigantic engine running out of fuel.</i></p>	<p>ukloníme, zazpíváme: „For Him, My Love.“ Otec Tod zmíní ďábla nejednou. Svátá hostie se mi dlouho vachrlatě kinklá na jazyku než se mi podaří stabilizovat situaci. <i>Ó zářná události, děkuji ti za to, že jsi mi ukázala, že svět je víc než jen obrovský stroj, kterému dochází palivo.</i></p>
<p>16. I know that if I believe, I can send Baby Lenny somewhere better, not down the toilet, not flying through drainpipes, not stuck in the gray water-purification factory on the edge of Glenwood we pass on our way to the airport. The heat of my head connects with the heat of my palm, the patent leather of my shoes so hot they burst into holy flame. Lilly Cocoplat is sweating so heavily her satin armpits darken, veil drooping over French chignon like a windless sail. Henceforth all nuns glisten, parents and well-wishers sway with the heat, and Seraphina's reading glasses are struck with a light misting of fog. Father Tod puts both hands up in the universal indication of the end of confinement; we are released. The church exhales people in a whoosh, sweat dribbling down Leonard's tan face, the wind grabbing and tearing at the trees, thunder growling somewhere beyond the horizon, and my ringlets disappear instantly back into straight hair. Leonard winks a tired wink as a million Cocoplats swoon over Lilly in unison and Mom holds me so tight the seams in the Cassandra begin to strain.</p> <p>The Longbranch Family Diner, as usual, is packed. I open my gifts: a coupon for Dilly bars, a gold pendant-chalice shining, a thin envelope containing fresh green dollars. I order sweet ribs, eat them fervently. Leonard</p>	<p>16. Vim, že když uvěřím, můžu poslat Baby Lennyho na lepší místo, než je dno záchodový mísy, než sou vodní trubky i než je šedivá čistička odpadních vod na okraji Glenwoodu, kolem který budeme projíždět při cestě na letiště. Žár v mojí hlavě se spojuje s horkem mejch dlaní a lakovaná kůže na mejch botách je tak žhavá, že plane svatým plamenem. Lilly Cocoplatová se potí tak, až její saténový podpaží ztmavne a závoj jí plandá přes francouzské drdol jak plachtoví bez větru. Od teď se budou všechny jeptišky lesknout, otcové a gratulanti vrávorat z vedra a Seraphininy brejle na čtení budou pokryté lehkým závojem mlhy. Otec Tod vzepne ruce symbolizujíc tak konec uvěznění; sme volný. Kostel vyfukuje lidi ven, zatímco z Leonardova opáleného obličejě odkapávají kapky potu a vítr chňape po stromech a škubá s nima, hrom burácí kdesi za obzorem a můj lokny se rapidně rovnají do původního stavu. Leonard unaveně mžourá na to, jak se přes Lilly valej milióny Cocoplatů a přiváděj jí tak do mdlob a jak mě máma drží tak pevně, až se švy v Cassandře začínají trhat.</p> <p>Restaurace U Rozvětvený rodiny je nacpaná jako dycky. Otvírám svý dárky: poukázka do mléčného baru, zlatěj přívěsek–zářící pohár a tenká obálka s voňavejma zelenejma dolárkama. Objednam si sladký žebírka a vášnivě je zblajznu. Leonard a máma probírajňáký svoje starý zaprášený historky. Bron mi sepne náhrdelník a zašeptá do ucha: <i>Prostě mi řekni, jak to bylo s Baby Lennym a já ti tu slavnostně</i></p>

and Mother discuss their old tired things. Bron fixes the clasp of my necklace, whispering into my ear: *Just tell me what happened to Baby Lenny and I give you my solemn oath I won't mention it ever again.* She lowers her voice into crepy: *If not, it's war.*

The Cocoplats must be dancing under the tent by now, helium balloons rising from their trees like majestic pink and silver grapes. Lilly's dumped the veil, is wearing her favorite tiara. Leonard's explaining things to Roxanne as Dot listens intently. I look at my sweet ribs, no longer hungry. I don't know that death can waltz into life with a sharp pair of scissors, cutting someone out so neatly that all that's left is an empty space that should have been full. I think Bron will be with me forever, part of my landscape, and although I know war isn't good, anything's better than that look she gets on her face when she wins. I pull myself from her grip, giving her one of my mean looks with a sick feeling in my gut as the mangy bear jumps in front of our table, grabs its fake banjo, and begins to play.

odpřísáhnou, že už tě s tím nikdy víckrát nebudu votravovat. Potom řekne tišeji a strašidelně: Když neřekneš, bude válka.

Cocoplati teď určitě tančej pod stanem a heliový balónky se vznášej z jejich stromů jako majestátní hrozny. Lilly zahodila závoj a má na sobě svůj oblíbenej diadém. Leonard něco vysvětluje Roxanně, zatímco to Dot napjatě poslouchá. Podívám se na svoje sladký žebírka a už nejsem hladová. Nevim, že si smrt může přitančit do života s nůžkami a odstříhnout z něho někoho tak precizně, že všechno co z něj zbyde bude prázdněj prostor, kterej měl zůstat plnej. Myslim si, že Bron se mnou bude napořád, jako součást krajiny a i když vim, že válka nepřinese nic dobrýho, cokoliv je lepší, než ten její výraz když vyhrává. Vytrhnu se z jejího sevření, hodim po ní jeden z mejch nepřjemnejch namyšlonejch pohledů a začne mi bejt trochu na blití, když vypelichanej medvěd skočí před náš stůl, sebere falešný bendžo a začne hrát.

Chapter three:

I–da–ho Po–ta–toes

Arizona Cac–tus

The Dolphins Gonna Swim You

Just for Prac–tice

18. A northern wind is blowing across the plains, down into the Shawnee valley, whipping up snow against the side of our rented school bus, pushing it aside in gusts as we speed along Highway 5. We're eating candy on our way home from an out-of-town meet, muscles relaxing into box seats, hair drying under wool caps. We've drawn motivational images on the humidity of the windows. When we were younger, we drew happy fast dolphins, **NUMBER 1! THE BEST! WINNER!** Now it's our competition riddled in fat with tufts of body hair sticking out of their suits, slumped on the starting blocks like sick snails covered in inflammatory acne with Shawnee arrows running through their flabby asses. We can wipe it out if Coach Stan decides to walk back, but he sticks to the front, checking stats. We sing and stomp with both feet for maximum auditory impact: *Oommm chagga chagga chagga oommm chagga cha* as the coughs through tunnels of snow and the sky darkens around the edges before slipping completely into black.

There's a sword above my head just waiting to fall. Leonard let it be known that as soon as I reached junior high, education would take priority and my Dippin Dolphins Aquatic Club day would be reduced to summer hobby. This is my last full year of exciting Dolphin weekends and I'm pretending to know it.

Coach Stan clicks his penlight on and calls us up one by one for our evaluations.

He looks at me, sighs: *Sit down. Inconsistent. Apt to have an amazing set on Friday, then a perfectly lousy race. I was expecting something different from you today, thought maybe for once you'd break away...use some of that energy-*

Kapitola třetí:

Bram–bo–ry z I–da–ha

Kaktus z A–ri–zo–ny

Delfini vás slupnou

Jako bu–ri–zo–ny

18. Přes pláně se do údolí Shawnee valí severní vítr a bičuje sněhem do boku našeho půjčeného školního autobusu. Poryvy s ním lomcujou, zatímco si to frčíme po dálnici Highway 5. Pochutnáváme si na cukrátkách, svaly necháváme odpočívat zabořené v sedadlech a vlasy nám schnou pod vlněnejma čepicema při cestě domů z mimoměstského sportovního mítinku. Nakreslily sme motivační obrázky na opocení okna. Když sme byly mladší, kreslily sme šťastný rychlý delfiny a psaly **JEDNIČKA! NEJLEPŠÍ! VÍTĚZ!** Na těch stejnejch oknech sou teď naše soupeřky, oplácány a s chomáčema chlupů trčících z jejich plavek, jak se hrběj na startovních blokách jako šneci pokrytý hnisavejma beřarama, protože jim čejenský šipy lítaj nad jejich povadlýma zadnicema. Když se de kouč Stan projít uličkou, smažeme to, ale on většinou zůstává vepředu a překontrolovává statistiky. Zpíváme a dupeme oběma nohama, abysme dělaly co největší kravál: *Oommm čaga čaga čaga oommm čaga ča* zatímco bus drandí sněhovejma tunelama a obloha se zatahuje, dokud se celá nezahalí do tmy.

Nad krkem mi visí sekera, která každou chvíli spadne. Leonard mi oznámil, že od chvíle, co nastoupim na nižší gympl, dostane vzdělání přednost a moje dny strávený s plaveckým klubem Nořících Delfinů se stanou pouhým letním hobby. Tohle je poslední rok, kterej je celej plnej vzrušujících Delfiních víkendů a já předstírám, že si to uvědomuju.

Kouč Stan cvaká propiskou a volá nás po jednom na naše hodnocení.

Podívá se na mě a povzdechne si: *Sedni si. Nekonzistentní. Schopná předvést ohromující výkon v pátek, potom mizerný závod. Čekal jsem od tebe dneska něco jiného, myslel jsem, že se pro jednou trhneš...použij něco z té energie-*

19. I interrupt: *We won.*
Did we? he says.
My heart sinks; this is going to take a while.

Did you lower your time?

No.

Improve your technique?

I look out the window as the car passing below gets illuminated in a flash by a yellow highway light before disappearing back into empty road.

And how about the breathing. . .

I sigh. I was breathing.

He looks at me. I can't be trusted. Not until I face the truth.

I look back. *We won, Coach Stan. They went down.*

He clicks his pen on and off with his thumb, thinking. You can see the reddish tinge of his blood through the warmth of the light.

You're not hungry.

I am hungry, I say, the half-chewed Neapolitan caramel in my mouth clinging to my teeth.

That's not hungry. When you're hungry, you'll feel it, and when you feel it, I'll feel it.

In the locker room Lilly Cocoplat and I like to keep close track of Dolphin developments. Lilly uses her shampoo as a microphone. We're surprised if someone cries; it's just for fun. Lilly Cocoplat is older than her years and has always made me older than mine. When fellow Dolphins aren't laughing, they're hating us.

Listen up, Dolphins. Poor Kelly continues to house one bald vagina between surprisingly hairy legs. Lilly's talking into a bottle of Herbal Essences shampoo.

I jump up. I agree with you there, Lill; it's quite a shocker and I'd have to say: Kelly Hill's naked vagina looks like an itty-bitty foot.

A baby's foot.

And then we laugh so hard it's impossible to stop.

Coach Stan separates us as much as possible. If I'm in lane five, she's in lane one. If she's doing sit-ups, I'm treading water with weights on my ankles, but I still have laughing fits that almost get me killed. I say: *I can't help*

19. Přeruším ho: *Vyhráli sme.*

Opravdu? On na to.

Klesnu na duchu; tohle chvíli zabere.

Snížila si svůj čas?

Ne.

Zlepšila si svojí techniku?

Podívám se z okna, jak auto pod náma osvětlí záblesk žlutý ze semaforu a potom zase zmizí do prázdný silnice.

A co dýchání...

S povzdechem řeknu: *Dejchala sem.*

Podívá se na mě. Nedá se mi věřit. Ne, dokud se nepostavím pravdě čelem.

Tak zas nahlídnu do minulosti. *Vyhráli sme, kouči Stane. Šli ke dnu.*

Cvaká propiskou a přemejšlí. Díky světlu je vidět červeně odstín jeho krve.

Nemáš hlad.

Mam hlad, říkám a napůl rozžvejkaná karamelka se pevně drží mejch zubů.

To není hlad. Když budeš mít hlad, tak to poznáš, a až to poznáš, já to poznám.

S Lilly Cocoplatovou v šatně rádi pečlivě zaznamenáváme vývoj Delfínů. Lilly používá šampón jako mikrofon. Překvapí nás, když na nás někdo zařve; dyť je to jenom sranda. Lilly Cocoplatová vypadá starší, než ve skutečnosti je a i já si sni dycky připadam starší, než sem. Když se nám zrovna Delfíni kolegyně nesmějou, nenáviděj nás.

Poslouchejte Delfíni. Chudinka Kelly pořád poskytovává přístřeší jedné holé vagíně mezi překvapivě huňatými hnátami. Lilly zaznamenává do láhve šampónu s bylinným aroma.

Vyskočím. S tím nemohu nesouhlasit, Lill; je to značně šokující a musím říci, že holá vagina Kelly Hillové vypadá jako drobounké chodidlo.

Batolecí chodidlo.

A potom se řehtáme tak, že je nemožný přestat.

Kouč Stan se nás snaží držet od sebe, co nejvíc to de. Když sem v pátý dráze, vona je v první. Když dělá sedylehy, tak brázdím vodou se závažíma na kotnících, nicméně i tak mam pořád záchvaty smíchu, který mě málem zabijou. Povídám: *Nemůžu si pomoct.*

<p><i>it. She just cracks me up when Coach Stan pulls me choking out of the water with one strong arm. But we have too many things pulling us together for anything to pull us apart. We put the same Adam Ant song on our Walkmans at the same time, pushing PLAY at the count of three, then we sing and dance.</i></p> <p><i>Don't drink don't smoke what do you do Must be something la la</i></p>	<p><i>Prostě sem se z ní zcvokla zatímco se dusim a kouč Stan mě vytahuje jedinou mohutnou rukou z vody. Je ale až moc věcí, co nás držej pohromadě, takže nás nic není schopný rozdělit. V jednu chvíli si pouštíme stejnej song od Adama Anta ve walkmanovi, napočítáme do tří, zmáčkne PLAY a pak zpíváme a tančíme.</i></p> <p><i>Nepij, nekuř, co to děláš Něco jinýho musíš la la</i></p>
<p>20. When I close my eyes, I'm saturated in a deep, peaceful, perfectly entitled, one hundred percent natural love of life and all life's things. I'm pulling myself through water at the end of a long swim, reaching for the endorphin torpor as the fatigue washes over me. Lilly Cocoplat makes me laugh so hard I choke on my own spit. It hurts to write with a pencil, to sit down on a chair, to pee, to take off my sweater, to run up the stairs, to answer the phone, to open a book, to get in a car, to get out of a car, to take off my shoes, to lie down on my bed. The ache is proof of an efficient swim; the more I ache, the faster I become. But when the sun cuts through the atrium and the steam rises up from the pool, the water takes on a bright, edgy haze and I lose myself. I watch my shadow crawl across the tiles below and don't feel the pain of doing as many as fifty sets although all the other Dolphins bitterly complain. All I feel is the sweet shuddering relief with each breath I draw and the relentless silence of my mind. I don't mention these bouts of timeless love of the infinite universe to anyone, not even Lilly.</p> <p>Lilly started swimming when she was diagnosed with asthma, but I don't have anything specifically wrong with me yet. I just like swimming and all the things that happen around it. A cute collegiate swimmer comes out on deck to talk to one of the assistant coaches, some kids are making out in the</p>	<p>20. Když zavřu oči, sem nasáklá hlubokou, poklidnou, naprosto oprávněnou a stoprocentně upřímnou láskou k životu a všem žijícím věcem. Postavím se na nohy po dlouhým tréninku a dosáhnu endorfinový malátnosti, přičemž únava mě zdaleka mívá. Lilly Cocoplatová mě rozesmívá tak, že se dusim vlastníma slinama. Bolí mě, když píšu tužkou, sedám si na židli, močím, sundávám si svetr, vybíham schody, беру telefon, otvíram knihu, nastupuju do auta, vystupuju z auta, sundávám si boty, nebo si leham si na postel. Bolest je projevem efektivního plavání; čím víc bolesti, tím se stávám rychlejší. Ale když si slunce razí cestu skrz atrium, pára stoupá z bazénu a voda se obleče do jasnýho, protivnýho oparu, tak ztrácím kontakt s realitou. Sleduju, jak se muj stín plazí tam dole po dlaždicích a necejtim bolest ani po padesáti bazénech, i když na ně ostatní Delfini nadávaj. Jediný, co cejtim, je nekonečný ticho v můj mysli a sladká, chvějivá úleva, která se dostavuje s každým nádechem. O těchhle návalech věčný extáze se nezmiňuju před nikým, dokonce ani před Lilly.</p> <p>Lilly začala s plaváním, když jí diagnostikovali astma, ale se mnou zatím není nic vyloženě v nepořádku. Prostě ráda plavu a mám ráda všechno, co s tím souvisí. Roztomilej plavec z kolejí si de promluvit s jedním z asistentů trenéra, nějaký děcka se líbaj na parkovišti a je jim jedno, kdo se to dozví, Delfín přinese <i>Playgirl</i> schovanou v batůžku a my se střídáme v pozorování smutnejch chlapů s veselejma párkama, který koukaj</p>

<p>parking lot and don't care who knows, a Dolphin brings a <i>Playgir!</i> hidden in her backpack and we take turns looking at sad guys with happy sausages looking out the windows of their unzipped jeans. And when there's a sleepover at a Dolphin's house, no one sleeps, but we wake up six and swim for two hours anyway because the harder it is, the more we suffer. and the more we suffer, the closer we become.</p>	<p>z okna jejich rozeplech džín. A když přespáváme v Delfinim centru, nikdo nespí. Vzbudíme se v šest a plaveme dvě hodiny tak jako tak, protože čím si to děláme náročnější, tím víc trpíme, a čím víc trpíme, tím víc se zlepšujeme.</p>
<p>21. Coach Stan stands next to the edge of the pool with a whistle in his teeth and a grim look in his eyes. I love training in the Olympic pool, watching the big shots work out, listening to their coaches scream <i>MOVE YOUR ASS; THIS AIN'T YESTERDAY</i>. We look at each other and laugh—<i>He just said ASS</i>—then we swim for an hour, an hour and a half, and dry off eating the healthy fig s'mores that Lilly Cocoplat's mother made. In the summer I'm a free agent, in the water so long my hair emerges from my head like strings of nylon.</p> <p>At the annual banquet last year Coach Stan took Leonard aside and said: <i>I'd like to see what would happen if Philomena trained seriously for one second instead of partaking in these perpetual shenanigans with Lilly Cocoplat</i>, as Leonard half listened with polite disinterest.</p> <p>Before a major meet, Stan slaps his clipboard onto one bent knee, lowers his voice, and speaks to us as though we were listening. <i>Young swimmers: The essence of potential. When this pool is combined with the best an individual has to offer . . . listen up, Lilly . . . with the best collective effort, anything is possible. It is an arena . . . Lilly and I get bored, make vagina faces, yell: Go, Coach Stan! Dippers Forever</i> J Coach Stan ignores us: <i>But you better make sure that you really integrate technique. I've seen world-class swimmers revert to faulty technique in times of stress, going back to their days in the pool with their first coach, and their swim falls apart just the way it did then.</i></p>	<p>21. Kouč Stan stojí u kraje bazénu s pišťalkou v zubech a zamračeným výrazem ve tváři. Miluju tréninky v olympijskym bazénu, obří torpéda tu vířej vodou, zatímco jejich trenéři řvou: <i>POHNI PRDELÍ; TAKHLE PLAVE MOJE MÁMA</i>. Čumíme jedna na druhou a smějeme se—právě řek <i>PRDEL</i>—potom plaveme hodinu, hodinu a půl, pak se osušime a během toho jíme zdravý fíkový sušenky, který udělala máma Lilly Cocoplatový. V létě se stávám ničím nevázaným sportovcem a zůstávám ve vodě tak dlouho, až mi vlasy trčej z hlavy jak struny.</p> <p>Na posledním výročním banketu si vzal kouč Stan Leonarda stranou a říká mu: <i>Chtěl bych vidět, co by se stalo, kdyby Philomena pořádně trénovala byť jen jednu sekundu místo toho děláni vylomenin s Lilly Cocoplatovou</i>. Leonard poslouchal na půl ucha se zdvořilým nezájmem.</p> <p>Před významným mítinkem plácne Stan psací deskou o ohnutý koleno, ztiší hlas a mluví k nám, jako by sme ho snad poslouchaly. <i>Mladé plavkyně: podstata potenciálu. Když se tenhle bazén zkombinuje s tím nejlepším, co každá z Vás může nabídnout...poslouvej Lilly...s maximálním vynaloženým úsilím je cokoliv možné. Je to aréna...</i> S Lilly nás to nudí, hodíme otrávený ksichty a zařveme: <i>Jedem, kouči Stane! Lochnesky na věky!</i> Kouč Stan nás ignoruje: <i>Ale raději se ujistěte, že máte skutečně správnou techniku. Viděl jsem plavce světové extratřídy, kteří se ve stresu uchýlili ke špatné technice a vrátili se tak do dnů, které trávili v bazénu se svým prvním trenérem a jejich plavecká technika se sesypala úplně stejně jako tenkrát.</i></p>

<p>I make my eyes into big <i>Oh reallys</i> behind his back, flashing the peace sign, which is in fact V for <i>vagina</i>, as Lilly Cocoplat falls over herself. The idea that one day I will be standing next to the East German world- record holder Fredrinka Kurds as she spits chlorine out of the corner of her mouth and twenty zillion people scream does not cross my mind for one second. I don't even know where Moscow is exactly; I just know it is bad.</p> <p>After practice we're in a hurry to go home; there's homework to finish and we're hungry again. Some Dolphins take the time to dry their hair, flipping their heads upside down then swooshing the hair up again so it frames their faces like nice fur. I don't; I stuff it under a knit cap and let it sit like that until it dries into funny shapes. This drives my mother nuts. <i>Dry your hair, for God's sake; it's twenty below.</i></p>	<p>Za jeho zády udělám očima obrovské <i>Ooo, opravdu</i> a prstama ukážu znamení míru, což ve skutečnosti symbolizuje <i>V</i> jako <i>vagina</i>, zatímco se Lilly Cocoplatová válí smíchy. Myšlenka, že jednoho dne budu stát vedle držitelky světového rekordu z východního Německa Fredrinky Kurds, která bude kolem sebe plivat chlór a dvacet triliónů lidí bude šilet, mě ani na chvíli nenapadne. Dokonce ani nevím, kde přesně Moskva je; jenom vim, že je zlá.</p> <p>Po tréninku deme rychle domu; musíme si dodělat úkoly a sme už zase hladový. Někteřejm Delfínům trvá, než si vysušej vlasy - svěšej hlavu, pak s ní zase hoděj nahoru, takže to orámečkují jejich obličej jako pěkná srst. To já nedělám. Nacpu vlasy pod pletenou čepici a nechám je tam v klidu sedět, dokud neuschnou do směšnejch tvarů. Z toho máma šílí. <i>Suš si vlasy probůh; je dvacet pod nulou.</i></p>
<p>22. Leonard wants me to be a mini-Bron, but I won't. He wants me to be an intellectual success, skipping entire grades like rope, wants me to bring home prizes from French clubs, wants to display my medals, ribbons, shiny cups from tricky debates and interscholastic spelling bees. He wants me to look out at the world, curious and smart, then he would like to talk to me about it, over dinner. He's not the least bit interested in how fast I swim, barely listening when I explain how I lowered my personal best once again. He reminds me, on Sunday afternoons, during short trips to the grocery store. <i>You're eleven now.</i> He reminds me when he picks me up, when he drops me off, when we fly, his voice cutting through the static. <i>Well into the double digits.</i> He reminds me during commercials, when he's boiling water for tea. <i>Junior high is serious business.</i> But I am so overinformed that the end is coming, I don't believe it, just keep hoping that something miraculous will happen and I will be back, like Jesus. I am shocked, sickened, stunned, and amazed when I find myself standing by</p>	<p>22. Leonard chce ze mě mít mini-Bron. Chce, abych si vydobyla intelektuální úspěch, přeskakovala celý ročníky jak kamzík, chce, abych domu nosila ceny z francouzskzejch klubů, chce, abych si vystavovala svý medaile, stuhy, zářivý poháry ze zapeklitejch debat a meziškolních hláskovacích sešlostí. Chce, abych na svět hleděla se zvědavostí a chytrostí - pak by o něm se mnou rád mluvil u večeře. Ani v nejmenším ho nezajímá, jak rychle plavu, skoro neposlouchá, když líčím, jak sem už zase vylepšila svoje osobní maximum. Během našich krátkejch výjezdů do potravin o nedělních odpoledních mě připomíná. <i>Je ti už jedenáct.</i> Připomíná mi to, když mě vyzvedává, když mě dává dobrou noc, když letíme a jeho hlas putuje atmosférou. <i>Vstup pravou nohou do dvojciferných.</i> Připomíná mi to během reklam i když vaří vodu na čaj. <i>Nižší gymnázium už je vážná věc.</i> Ale sem tak přehuštěná skutečností, že se blíží konec, až tomu nevěřím, nepřestávám doufat, že se stane nějakej zázrak a já se vrátím, jako Ježíš. Sem šokovaná, znechucená, vyjevená a ohromená, když najednou stojím u bazénu v úplně poslední den mýho posledního tréninku poslední</p>

the pool on the last day of my last workout of the last season. I have no idea how right I am when I get dramatic: *Pieces of my heart are being ripped up and, and, and it's all downhill from here. I just know it. It's all downhill from here, snot gushing out my nose as I weep myself into convulsions that get the Cocoplat and the few girls who can still stand me going. Coach Stan purses his lips, clicking his stopwatch on, then off.*

sezóny. Nemam tuha, jakou mam pravdu, když spustim s patetickou dramatickostí: *Moje srdce je trháno na kousičky a, a, a od ted' už všechno půjde od desíti k pěti. Prostě to vím. Od ted' už to půjde od desíti k pěti. Z nosu i z očí mi řinou potoky až vypadám tak hrozně, že to pohne i Cocoplatovou a několika holkama, který sou ještě schopný mě vystát. Kouč Stan stáhne rty, zapne stopky, pak vypne.*

Chapter four: Downhill

23. When Sister Nestor's face fills with displeasure, she looks uglier than she ought to.

Late. She's a mathematical nun with little patience for words outside the Holy Scripture.

I look up at the clock with the big round face and the steady black hands, the stubby one on the eight, the slender one getting ready to hit the fifty. Water is dripping down my ponytail onto the floor, making a puddle I try to swipe away with my shoes. I'm wearing a pair of navy blue Keds that match the stripes in my socks. I look down at my hand. I'm clutching my dripping backpack so hard my knuckles are green. I feel the palpable glare of teenage X-ray vision cutting through my flesh and finding all the weak spots. It lasers in, heating up my face, following the line of my wide shoulders, stopping to laugh at my flat, caved-in chest, swooping down my pole legs to gasp at the giganticness of my feet. I pull my backpack up over my shoulders, closing my navy blue sweater over my secrets with one cold hand.

Sorry, Sister, we say in unison minus one.

Late. Again. She's deciding what to do to us.

Bron's standing next to me. This is her fault, but I keep mum, avoid trouble. Nestor avoids trouble also, pointedly ignoring Bron and keeping her eyes on me because I'm now the tallest and they must have received instructions to steer clear of the evil one. Dot and Roxy are examining their shoes. We're standing in front of the school during morning assembly. Nestor stopped it to make a point. I hope Bron ignores her so intensely my heart moves into my mouth. *O Gloria in Excelsis Deo.*

24. *I'm so sick and tired of this petty . . . crap,* Bron says.

Kapitola čtvrtá: Od desíti k pěti

23. Když tvář sestry Nestor pokříví nespokojenost, vypadá ještě hůř, než by měla.

Pozdě. Je to přísná sestra s malou snášenlivostí pro slova, co nejsou v Bibli.

Podívám se nahoru na hodiny s obří kulatou tváří a spolehlivejma černejma ručičkama. Malá a tlustá je na vosmičce a hubená připravuje svůj útok na padesátku. Z ohonu mi kape voda na podlahu a dělá louži, kterou se snažím setřít botama. Mam na sobě modrý kecky, který laděj k pruhum na mejch ponožkách. Podívám se dolu na svý ruce. Svíram promočenej baťoh tak pevně, až mam z toho zelený klouby. Cejtím, jak mnou projíždí jasnej teenagerovskej rentgenovej paprsek, leze mi po těle a hledá všechny slabiny. Jeho laser putuje přes mojí tvář, pak mý široký ramena, na chvíli se zastaví a zasměje se mýmu propadlýmu hrudníku, aby nakonec zalapal po dechu při pohledu na moje gigantický chodidla. Povytáhnu si baťoh na ramena a chladnou rukou zapnu zip na svym námořnický modrým svetříku, abych ukryla svoje tajemství.

Promiňte sestro, řekneme jednohlasně bez jednoho hlasu.

Pozdě. Už zase. Přemejšlí, co s náma udělá.

Bron stojí vedle mě. Je to její chyba, ale o tom pomlčím, abych předešla problému. Nestor předchází problému taky, očividně ignoruje Bron a pohled upírá na mě, protože sem nejvyšší a oni evidentně dostali instrukce, aby se od tý zlý držely dál. Dot a Roxy zkoumaj svý boty. Stojíme před školou během ranního shromáždění. Nestor ho pozastavila, protože si na tom chce dát záležet. Doufam tak horoucně, že jí Bron ignoruje, až mam srdce v krku. *O Gloria in Excelsis Deo.*

24. *Tak mě votravuje a unavuje tahle nesmyslná...sračka,* řekne Bron.

Her words snap across the gym like electricity. Nestor pulls both eyes slowly over to the direction the voice came from. So far I've been successful at not really looking at her, but now my head is being lured by a magnet of greater force. I suck my breath in.

Leonard told us Bron's just about cured, that the cause of a languishing fatigue that culminated in a bump on her neck the size of a fist has been located and that now it shall be eradicated. She doesn't look just about cured, and the only thing that's been eradicated is all her good moods. Her face is dark yellow, eyes billowing smoke, lips pressed together so hard her mouth looks gone. She's recently been threatening to tell the nuns *to put their money where their mouth is*. I study the wet laces of my shoes, cursing Leonard in my head. This was his doing; he insisted she finish her last year of high school even though I'd warned him: *You better not. She likes hair too much. You better wait until it grows back in again. When she hates things, you know what happens*. He'd said: *Hogwash*, and at that her fate was sealed and here we are.

Nestor weighs the situation, finally nodding our dismissal with her terrible chin. We join our homeroom classes in the bleachers and everyone starts to sing again. *This land is your land, this land is my land, from California, to the New York island*. I mouth the words, don't feel like making sound. Lilly Cocoplat is sitting behind me directing a false contralto toward my ear: *This land is your land, this land is my land, from Vagina to the Pussy Islands, from the clear brown poop balls to the spermy waters, this land was made for you to peeeeee*. I laugh a fake laugh, don't feel fine. Sister Augusta pulls me aside, says: *Don't think I'm not looking*.

Nuns never exercise, don't care about swimming or swimmers, don't believe in bodily exertion, don't think that sports are important, with the possible exception of Softball. And just because they don't sin doesn't mean they aren't attracted to harmful things.

Její slova přeskočej přes tělocvičnu jako elektrické výboje. Nestor pomalu nasměřuje vobě voči tam, odkud zazněl ten hlas. Až do teď sem byla úspěšná v nedívání se na ní, ale najednou mojí hlavu přitahuje magnet větší síly. Zadržím dech.

Leonard nám řek, že Bron bude co nevidět vyléčená, že doktoři odhalili příčinu útrpný únavy, která vyvrcholila otokem na jejím krku o velikosti pěsti, a teď jí odstraněj. Nevypadá na to, že by měla bejt co nevidět vyléčená a jediná věc, která byla odstraněná, jsou všechny její dobré nálady. Její obličej má tmavě žlutou barvu, její oči jsou zakalený jak oblak kouře, rty sevřený tak pevně, jako by vůbec neměla pusou. Nedávno hrozila jeptiškám, že jim *strčí jejich peníze do huby*. Pozoruju mokré tkaničky na mejch botách a v mysli proklínám Leonarda. To je jeho práce; to on tlačil na to, aby dokončila gympl, i když sem ho varovala. *To bys neměl. Má ráda vlasy až moc. Měl bys radši počkat, dokud zase nedorostou. Víš, co se děje, když něco nenávidí*. Na to on: *Nesmýslý*, a tím byl její osud zpečetěnej a takhle to dopadlo.

Nestor zhodnocuje situaci, až nakonec kejvne svojí hrozivou bradou na naše propuštění. Přesunem se na trestnou lavici a všichni začnou zase pět. *Hle to' tvá země je, hle to' má země je, od New York Islandu do Kalifornie*. Hejbu při tom pusou, ale nezdá se, že by vypouštěla nějaký zvuky. Lilly Cocoplatová sedí za mnou a míří falešným kontraaltem do mýho ucha: *Hle to' tvá země je, hle to' má země je, od Pička Islandu do Vagíny ou je, od zárnejch hnědejch bobků k spermiovej m vodááám, abys tu zemi pomočil, to já volááám*. Na oko se zasměju, ale necejtim se dobře. Sestra Augusta si mě odtáhne stranou: *Nemysli si, že tě nevidím*.

Jeptišky nikdy necvičej, plavání i plavci dou mimo ně, nevěřej ve fyzický úsilí a nemyslej si, že jsou sporty důležitý, možná tak s výjimkou softballu. Ale jenom protože nehřešej neznamená, že je to netáhne ke zhoubnejm činnostem. Sem si jistá, že ne všechny darovaný koláče se následně objevujou na koláčovejch hrách na pouti, že dělaj

<p>I'm sure not all the donated cakes are presented at the cakewalk, that they prepare more caramel apples than they serve, that the cotton candy machine works overtime late into the night. At fairs, they meander, eating triple-scooped ice cream with small plastic spoons, their eyes hidden behind large glasses with butterfly frames that darken automatically in the sun.</p>	<p>víc karamelovejch jablek, než kolik jich servírujou a že přístrojům na cukrovou vatu v noci dávaj dlouhý přesčasy. Potloukaj se po poutích, kde každá z nich dlabá svý tři kopečky zmrzliny malou plastovou lžičkou, přičemž se schovávaj za těma obřima brejlema, co automaticky tmavnou na slunci.</p>
<p>25. After school I eat cake and, although she loves cake as much as I do, Bron does not. She is also not preparing an article for Holy Name's student paper, <i>Spotlights</i>, not standing in front of the mirror brushing her hair so that it falls from her head like a shiny blond curtain, not singing songs up the laundry chute because she thinks it makes her voice sound famous. She's not stuffed into the jam-packed cars with her best friends, who whiz by honking as I walk home alone. She holes up in our bedroom, lights off, door closed, not to be disturbed. I don't even hear any music. When I put my ear to the door, all I hear is nothing, as if she's not even there. Dot's sitting at the kitchen counter, perfecting herself through knowledge. Roxanne is in the basement figuring out how to build her own pot pipe with a toilet paper roll and duct tape, aluminum foil, and a toothpick. I don't know where my parents are; they're gone. When they're gone, June, a troubled parishioner's wayward daughter, takes care of us. She cleans the oven, folds clothes, talks on the phone, twitching with the genetic energy that keeps getting her entire family into trouble with both God and the Law. June swears when my parents aren't around, says: <i>I wonder where in the hell all that damn cake goes</i>. I shrug. She shrugs back. We have things in common. We like packaged foods, are never tired, can do many things at once, and she, like me, constantly walks into things, trips on stairs, or falls into space until one of her bony knobs hits something that leaves a mark. We compare bruises. She cleans the house in a spastic way, running the vacuum</p>	<p>25. Po škole si pochutnávám na dortíku. Bron ne, i když dortíky miluje stejně jako já. Taky si nepřipravuje článek pro studentskej časopis kostela <i>Jména Božího, Ve světle reflektorů</i>, nestojí před zrcadlem, kde si nekartáčuje vlasy, takže nepadaj z její hlavy jako zářivý světlý záclony, nezpívá v prádelně do větrací šachty, protože si nemyslí, že pak její hlas zní slavně. Není narvaná do přečpanejch aut se svejma nejlepšíma kámošema, který kolem mě svištěj a trouběj na mě, když du domu. Zašívá se v naší ložnici se zhasnutejma světlima a zavřenejma dveřma, aby jí nikdo nerušil. Dokonce ani neslyším žádnou hudbu. Když přiložím ucho ke dveřim, nic neslyším, jako by tam vůbec nebyla. Dot sedí na kuchyňský lince a zdokonaluje se skrz vědění. Roxanne je v suterénu a snaží se přijít na to, jak z role toaletního papíru, lepicí pásky, hliníkový folie a párátko sestrojít vlastní dýmku na hulení trávy. Nevim, kde sou rodiče; sou prostě pryč. Když sou pryč, stará se o nás June, nezvládnutelná dcerka utrápenýho farníka. Čistí troubu, skládá voblečení, mluví do telefonu, zatímco s ní cuká ta zděděná energie, která tradičně dostává celou její rodinu do křížku se zákonem i Bohem. June přísahá, že tu moji rodiče nejsou a říká: <i>Zajímalo by mě, kam ksakru mizí ten zatracenej dort</i>. Pokrčím ramenama. Taky pokrčí ramenama. Máme toho dost společnýho. Máme rádi jídlo z pytlíku, nikdy nejsme unavený, dokážeme dělat spoustu věcí najednou, a ona, stejně jako já, permanentně do něčeho naráží, zakopává na schodech, nebo někam padá tak dlouho, dokud jedno z jejích kostnatejch zakončení nenarazí do něčeho, co na nich zanechá stopu. Porovnááme si modřiny. V domě uklízí křečovitě, jezdí vysavačem ve</p>

<p>cleaner in looping disorganized lines that I follow like crazy trails. When she's finished, she sits on a bar stool twirling, reading magazines, watching TV.</p> <p><i>Don't you get sick of swimming? She's watching me forage for food.</i></p> <p><i>No. Three times a week is practically never. Most swimmers my age are swimming twice a day.</i> I'm unwrapping the aluminum foil around a marbled Bundt cake with white creamy frosting.</p> <p><i>I'd be sick of it already ...</i> She's picking at a frayed edge of her jeans. <i>What do you think about when you're swimming anyway?</i> She's fingering an earring.</p> <p><i>Nothing. Swimming.</i> I lie, pulling cream out of cake with my pinkie.</p> <p>When Leonard shows up, he's incredibly busy; on the phone, buried in a book, intently staring at the wall with a posture that defies interruption. Whatever feelings he has are hidden, but his inside face is starting to show. The new one is stiffer, quieter, more alone. I interrupt, walking into his study and staring at him until he can't stand it anymore, has to look up.</p>	<p>zmatenejch spirálách, po kterejch během jako po bláznivejch kolejích. Když skončí, točí se na barový stoličce a čte si časáky nebo kouká na telku.</p> <p><i>Nejseš z toho plavání otrávená?</i> Sleduje, jak se pídím po nějaký potravě.</p> <p><i>Ne. Třikrát tejdne je jak nic. Většina plavců v mym věku plave dvakrát denně.</i> Rozbaluju hliníkovou folii okolo mramorovaný bábovky s bílou krémovou cukrovou polevou.</p> <p><i>Já už bych z toho byla otrávená...</i>Nimrá se v roztrhanym lemu svejch džín.</p> <p><i>Nad čím vlastně přemejšliš, když plaveš?</i> Hraje si s náušnicí.</p> <p><i>Nad ničim. Plaváním.</i> Lžu a nabírám krém z bábovky malíčkem.</p> <p>Když se objeví Leonard, má neskutečně napilno; je na telefonu, zabořenej do knihy a upjatě hledící na zeď v postoji, kterej úplně říká: <i>Ted' mě nevyrušuj.</i> Ať už sou jeho pocity jakýkoli, sou skrytý, nicméně jeho vnitřní tvář se už začíná drát na povrch. Tahle je tvrdší, tišší a osamělejší. Vyrušim ho, když vlezu do jeho pracovny a vejram na něj, až to nevydrží a vzhlíдне.</p>
<p><i>26. Dad, can I start swimming with Coach Stan year-round again? The Sisters say that I've mostly stopped all the excessive flightiness. I'm almost thirteen . . . And I'm definitely not falling asleep in class. I have a feeling I'll never fall asleep in class again . . .</i></p> <p>He stops me with one hand. <i>No.</i></p> <p>I find my mother in the living room tracing back time with her favorite friends, a pot of tea and a plate of old cookies from the tin canister above the microwave sitting untouched between them. I listen as she swirls back to her pregnancy searching for odd meals, strange yearnings, one cocktail with hard alcohol, secondhand smoke, synthetic clothing, bug repellent, moments of close proximity with the Glenwood power plant. I listen as she examines the history of her dead relatives. She stares at me with narrow</p>	<p><i>26. Tati, můžu zase začít plavat celoročně s koučem Stanem? Sestry říkaj, že sem už celkem přestala bejt tak roztěkaná. Je mi skoro třináct...A už určitě neusínám ve třídě. Myslim si, že už nikdy neusnu ve třídě.</i></p> <p>Zastaví mě jednou rukou. <i>Ne.</i></p> <p>Narazim na mámu v obejváku, jak probírá minulost se svejma nejlepšíma kámoškama, konvicí čaje a tácem starejch sušenek z cínový plechovky nad mikrovlnkou, kterej seděj nedotčený mezi nima. Posloucham, jak zabrouzdá zpátky do těhotenství, kdy pátrala po nezvyklejch jídlech, pocit'ovala zvláštní touhy: po koktejlu s tvrdym alkoholem, potáhnutí z cigára od kamarádky, syntetickym oblečení, repelentu, chvilkách sblížování se s Glenwoodskou jadernou elektrárnou. Posloucham, jak přezkoumává historii svejch mrtvejch příbuznejch. Sleduje mě s přimhouřenejma očima a semknutýma rtama, když vpadnu do prostoru, kterej</p>

<p>eyes and a flat mouth when I break into a space she hasn't filled in yet with words, explaining earnestly with many hand movements the huge hole that not swimming for the Dolphins year-round has made in my now empty-feeling life. She stops me mid-sentence, says: <i>Be quiet</i> in a voice I've never heard before that must have hurt her throat to use.</p>	<p>ještě nezaplnila sjezma slova a za použití bohatý gestikulace přesvědčivě popisují obrovskou mezeru, která vznikla kvůli roku neplavání pro Delfíny, a která učinila můj život tak emočně prázdným. Zastaví mě uprostřed věty, řekne: <i>Bud' zticha</i> hlasem, kterej sem nikdy předtím neslyšela, a jehož produkce musela její krk rozhodně bolet.</p>
---	--

Chapter five: Christ's Mass

27. Leonard's driving like a maniac, barely missing the cars that line the street. We're on our way to Christmas mass at Holy Name. Late. Nuns hate late. Late for Christmas equals late for Christ. I hold on to the strap of the door so I don't crush Roxanne, who's slumped next to me. If I crush Roxanne, she'll crush Dot, who'll crush Bron, then there'll be trouble; we'd gotten our orders the night before: *Leave her be*. I hang on to the strap of the door as we careen and my mother sighs even though it's her fault; when we were supposed to be entering the church with other families, she was walking around the house in nothing but a chiffon blouse and black panty hose, her vaginal muff flattened underneath like a mongoose in the middle of a highway, her lips still chalkless. I didn't care where her skirt was but I wished she'd put it on. It was the same scene every year, snow falling in tufts, ground covered in ice, Mother half-dressed: in skirt but no top, in sturdy bra and jacket but no pants, wandering the house, hair done, face on, my father waiting in his study, stars glinting a million light-years away, other families already settling into the wooden pews, organ humming in the background, human breath mingling with Christmas perfume and incense.

When we arrive, we open the heavy door carefully and lurk, scanning the pews for space. The Schippers are usually later than us, but tonight I spot them sitting in the last pew with side parts so deep they reveal an entire ear. The pews behind the nuns are the only ones still open. Father Tod is mumbling at the pulpit, chalice in both hands. Jesus hasn't descended yet, is still up there, deciding. We're going to have to walk up the central aisle. Leonard sets his chin, whispers: *Come on*.

28. I've grown three inches, am now almost as tall as my father, and am having the first real lousy year of my life. My period won't come no matter

Kapitola pátá: Kristova mše

27. Leonard řídí jako blázen, jen tak tak míjí zaparkovaný auta, co lemují naši ulici. Sme na cestě na vánoční mši ve Jménu Božím. Pozdě. Jeptišky nenáviděj pozdě. Přijít pozdě o Vánocích je jako přijít pozdě ke Kristovi na návštěvu. Držím se držadla u dveří, díky čemuž nerozmáčknu Roxanne, která se krčí vedle mě. Když rozmáčknu Roxanne, ona rozmáčkne Dot, která rozmáčkne Bron, a to by nás dostalo do problémů; noc předtím sme obdržely rozkazy: *Nechte jí na pokoji*. Držím se držadla, zatímco se řítíme a máma u toho vzdychá, i když je to její chyba. Když sme měli vcházet do kostela s ostatními rodinami, tak pobíhala po baráku v šifónový blůze a černejch punčocháčích. Vaginální křovina byla pod nima přimlasklá jak ježek uprostřed dálnice a na ksicht ještě neměla namalovanej obličej. Netušila sem, kde má sukni, ale každopádně sem chtěla, aby si jí oblíkla. Každý rok to je ta samá scéna: z nebe padaj díky sněhu, země je pokrytá ledem a máma je napůl oblečená: v sukni, nicméně bez trika, v masivní podprsence a kabátu, nicméně bez kalhot, bloumá po domě, s hotovym účesem, s make-upem, táta čeká v pracovně, hvězdy zárej milion světelných let od nás, ostatní rodiny se už usazujou do kostelních lavic, varhany duněj v pozadí a lidskej dech se mísí s vánočním oděrem a kadidlem.

Když dorazíme, opatrně otevřeme těžký dveře, číháme a čekujeme, kde je v lavicích místo. Schipperovi maj normálně větší zpoždění než my, ale dneska je zahlídnu sedět v poslední lavici, která má po stranách tolik místa, že sou dokonce vidět úplně celý držadla. Jediný volný lavice sou ty za jeptiškama. Otec Tod drží v každý ruce kalich a něco mumlá v kazatelně. Ježíš ještě nesestoupil, pořád je tam nahoře a rozhoduje se. Budeme muset jít hlavní uličkou. Leonard se situaci postaví čelem a zašeptá: *Jdeme*.

28. Vyrostla sem vo vosum centimetrů, sem už skoro tak vysoká jako táta a prožívam první opravdu podělanej rok mýho života. Moje měsíčky

what I do. I pray to it, earnestly, say: *I'm ready*. I check my underwear every chance I get. My heart sinks at the soft, perfectly white rectangle of little girl it reveals. The girls at school are bleeding together and everybody's talking about it. I don't know I've decided to sin until I pull my mother aside in the kitchen and sin: *I got it*. She goes into her bathroom and pulls out a maxi pad she hands to me with a short weep. Bron looks at me pointedly when I tell her; she knows something's not right, isn't in the mood to figure out what. When I tell Lilly Cocoplat, she looks at me and says: *Told you it sucks. I can't believe you were worried*. And I look at her and sin again: *It super sucks. It's like lousy*. I know it's just a question of time, carefully tape a maxi pad into my underwear.

I'm wearing one as I slide in next to Dot. It sits between my legs like a torpedo, absorbing the dry warmth of my body. I bow my head, pretending to pray for good universal things. When it's time for the sign of peace, the nuns turn, chins supported by dress cowls, clasp my hand with their warm hand bones, grant me peace. I've known them my entire life.

The granting of the peace always brings out the drama in my mother. This year she has decided that peace shall be welcomed with a thumping nervous breakdown. She's crying so hard she's wrestling with herself, and Leonard has to hold on to her so she won't fall into the nuns. Bron is not pleased; her face is tight and she's holding her back as hard and as straight as a board. Trouble. I grit my teeth, calculating escape; we'll sing soon, then the buffet with hot tea, cider, coffee, juice, and two hundred varieties of cake. I find Lilly Cocoplat lodged between her beanpole parents. She puts her middle finger up her nose and coughs twice. I have a hard time controlling myself; wimples rustle; my mother recovers enough to pinch me with nails she's filed into fangs. Life is delicately balanced.

At the buffet, Leonard is quickly

nepřicházej, ať dělám cokoliv. Naléhavě se za ně modlim a říkám: *Sem připravená*. Při každé příležitosti kontroluju spodňáry. Potom klesám na duchu při pohledu na měkkej, zářivě bílej holčičkovskej obdělňák, kterej nacházim. Holky si ve škole spolu krvácej a všechny o tom mluvěj. Nemam páru o tom, že sem se rozhodla zhřešit, až si jednou v kuchyni vezmu mámu stranou a zhřeším: *Dostala sem to*. De do koupelny a vytáhne gigantickou vložku, kterou mi s brekem podá. Když to řeknu Bron, tak se na mě zostra podívá. Ví, že něco neseď, ale nemá náladu na to, zjišťovat co. Když to řeknu Lilly Cocoplatový, podívá se na mě a řekne: *Říkala sem ti, že je to na hovno. Nemůžu uvěřit, že si o tom pochybovala*. Podívám se na ní a zase zhřeším: *Je to totálně na hovno. Fakt lůzrovský*. Ví, že je to jen otázka času a pečlivě zamotam obří vložku do spodků.

Jednu mam na sobě, když proklouznu vedle Dot. Sedí mezi mejma nohama jako torpédo a vstřebává suchý teplo mýho těla. Kejvnu hlavou a předstírám, že se modlim za obecně prospěšný věci. Když přijde čas pro symbolický podání rukou, jeptišky, s bradama podpírajícima jejich kápě, se otočej, stisknou mi ruku svejma teplejma zkostnatělejma rukama a požehnaj mi. Zнала sem je celej svůj život.

Požehnání vždycky dramaticky zapůsobí na mámu. Tenhle rok se rozhodla, že by ho měla přivítat kolosálním nervovým zhroucením. Brečí tak usilovně, až zápasí sama se sebou, a Leonard jí musí držet, aby nepadla do jeptišek. Bron z toho nemá radost; tvář má ztuhlou a její záda sou rovný a toporný jak telegrafní sloup. Průšvih. Zatnu zuby a promejšlim útek; brzo budem pět, pak přijde švédskej stůl s horkým čajem, jablečným moštem, kafem, džusem a dvěma stovkama druhů koláčů. Najdu Lilly Cocoplatovou uvízlou mezi svejma kolohnátskejma rodičema. Před nos si dá prostředníček a dvakrát zakašlá. Mam problém se ovládnout; plachetky zašustěj; máma se vzpamatovává dostatečně na to, aby mě štípla nehtama obroušenejma do tesáků. Život je taktně vyvážen.

<p>surrounded by nun. Sister Atrocious is talking to him a mile a minute, a piece of half-eaten strudel sitting in her palm. Nestor is nodding vehemently here, the there, chewing on something I can't identify, but there's a field of pink crumbs lying on the ledge of her chest. I watch their mouths move, sure that serious information is being exchanged. I send the Cocoplat over to investigate; she comes back with a plate full of apple crumble, a slice of angel food cake, a handful of foil-wrapped chocolate, a glass of something red: <i>Nothing.</i></p>	<p>U švédského stolu Leonarda rychle vobklíčeš jeptišky. Sestra Atrocia s kusem napůl snědeného štrúdlu v dlani do něj něco neskutečně rychle hustí. Nestor přikyvuje tůhle, pak támhle a přežvykuje něco, co nedokážu identifikovat, ale na prsou se jí povaluje hromádka růžovejch drobků. Pozoruju, jak hejbou pusama a sem si jistá, že mluvěj o vážnejch záležitostech. Posílám Cocoplatovou, aby to prozkoumala; vrátí se zpátky s tácem plným jablečného drobenkového koláče, plátkem piškotového koláče, hrstkou balenejch čokoládovejch bonbónů a sklenicí něčeho červeného: <i>Nic.</i></p>
<p>29. <i>What's that pink stuff Nestor's eating?</i> <i>I looked for it. There's none left.</i> Bron's standing at the bay windows, half hidden by the sacred tree, every inch covered in tinfoiled angel. She's got one hand on the glass as the other waves my mother away. Leonard and I have finally reached a compromise: I'm swimming on the Holy Name swim team and can practice with the Dolphins on Wednesday afternoons during the school year as long as my grades don't slide. Lilly jumps up and down when I tell her, but she's losing interest in the pool. I can tell. The Holy Name swim team is coached by Holy Name's new addition, Father Timothy Heaver, tennis coach and Bjorn Borg fanatic. No one would notice if we didn't exist. Real high school swimmers treat our meets as a light practice, rarely bothering to cheer. Our first meet of the season, Father Tim sits us down and gives us a speech that mixes equal portions of the Holy Trinity and exciting things that happened to Bjorn Borg. Father Tim is a naturally sweaty person who does not fare well in chlorine atmospheres and is virtually impossible to talk to during practice because the tennis players swarm him like gnats. I try to explain some things to him through the privacy of the confessional, for example, how the progressive-overload principle proves that if you progressively</p>	<p>29. <i>Co je ta růžová věc, kterou jí Nestor?</i> <i>Hledala sem to. Nic nezbylo.</i> Bron stojí u arkýřovejch oken, zpola skrytá za posvátným stromem ověšeným pocínovanejma andílkama. V jedný ruce drží sklenici a druhou mává mámě na rozloučenou. S Leonardem sme konečně dosáhli kompromisu: Budu plavat u plaveckýho týmu Jména Božího a s Delfínama můžu trénovat ve středu odpoledne po celej rok, pokud se mi nezačnou zhoršovat známky. Když to řeknu Lilly, tak skáče radostí, nicméně bazén už jí tak nebere. Tim sem si jistá. Koučem plaveckýho týmu Jména Božího je jeho nověj přírůstek, otec Timothy Heaver, tenisovej kouč a fanatickej fanda Bjorna Borga. Kdyby sme neexistovaly, nikdo by si toho nevšim. Opravdovój plavci z gymplu považujou naše tréninky za banální šourání a málokdy se obtěžujou fandit. Na náš první trénink v sezóně si nás otec Tim usadí a pronese proslov, kterej je tematicky někde na pomezí vzrušujících dobrodružství nejsvětější Trojice a Bjorna Borga. Otec Tim je od přírody potivej typ. Moc mu nesedí chlorový prostředí a je skoro nemožný si s nim promluvit během tréninku, protože se kolem něj rojej tenisový hráči jako komáři. Snažim se mu některý věci vysvětlit prostřednictvím intimity zpovědnice, kupříkladu jak princip progresivního přetížení dokazuje, že když někoho progresivně přetěžujete o</p>

<p>overload someone just a little bit past what is bearable every day, they will become stronger. <i>It's a proven fact, Father. Coach Stan explained it to the Dolphins when we were six.</i> But Father Tim thinks one practice a day is fine enough, even though every other swimmer in the world my age is doubling up.</p> <p><i>We won't get any faster,</i> I whisper, finding his form through the dim gray mesh.</p> <p><i>Of course we will, and we'll have fun.</i> He's leaning on one elbow, his forehead resting in the middle of his palm.</p> <p>I blast his profile with my eyes, raise my voice a notch. <i>Our muscles won't get any stronger; just ask Coach Stan. Call him up. He'll tell you; we need two hard practices a day. We will not improve.</i></p>	<p>chlup víc, než je schopnej snýst, tak se stane silnějším. <i>Je to dokázaný, Otče. Kouč Stan to vysvětloval Delfinům, když nám bylo šest.</i> Nicméně Otec Tim si myslí, že jeden trénink denně je naprosto oukej, i když všichni ostatní plavci světa v mym věku zdvojnásobují.</p> <p><i>Nebudeme rychlejší,</i> šeptám a hledám obrys jeho tváře skrz matnou šedivou síťku.</p> <p><i>Samozřejmě, že budete...a bude sranda.</i> Opírá se o loket s čelem položeným v dlani.</p> <p>Pohledem prokleju jeho profil a o stupínek zvednu hlas. <i>Naše svaly vůbec nezesílí; jen se zeptejte kouče Stana. Zavolejte mu. On to potvrdí; potřebujem dva tvrdý tréninky denně. Jinak se nezlepšíme.</i></p>
<p>30. He whispers so softly, I can barely hear him. <i>Your muscles will get stronger. Why in the world wouldn't they?</i></p> <p>I whisper back, loudly. I don't care who hears. <i>Ask Coach Stan, Father Tim. And the speeches . . . I could give you . . .</i></p> <p>He breaks the Catholic confessional protocol of absolute anonymity and turns to peer at the hulking shadow I must be. <i>Is this why you're here?</i></p> <p>I cross my arms over my chest and look down. <i>Yes.</i></p> <p>He's still peering; I can feel his breath. <i>There's nothing else?</i></p> <p>My kneecaps are pushing down hard into wood. <i>No . . .</i></p> <p><i>Nothing you want to discuss . . .</i></p> <p>He waves one hand dripping with sleeve.</p> <p><i>Everything's okay. Dad said,</i> I whisper. He looks me straight in the face and blesses me with a sigh.</p> <p>There are eleven other girls on the swim team, all of them recreational swimmers. Some of the recreational swimmers are tennis players in disguise; they talk about Chris Evert, wear socks with little balls attached that</p>	<p>30. Šeptá tak tiše, že ho sotva slyším. <i>Vaše svaly zesílí. Proč by proboha neměly?</i></p> <p>Taky zašeptám, ale hlasitě. Je mi jedno, kdo to slyší. <i>Zeptejte se kouče Stana, otče Time. A ty proslovy...můžu vám dát...</i></p> <p>Poruší katolickou zásadu absolutní anonymity u zpovědi a nahne se, aby se podíval na mohutnej stín, kterým teď zaručeně musím bejt. <i>Kvůli tomu tu jsi?</i></p> <p>Založím ruce na prsou a pohled upřu do země. <i>Jo.</i></p> <p>Pořád vejrá; cejtim jeho dech. <i>Kvůli ničemu jinému?</i></p> <p>Mý česky tvrdě tlačej do dřevěný podlahy. <i>Ne...</i></p> <p><i>Nic jiného, co bys chtěla probrat...</i></p> <p>Mává rukou překypující rukávem. <i>Všechno je v cajku. Táta to říkal,</i> šeptám. Podívá se mi přímo do tváře a s povzdechem mi požehná.</p> <p>V plaveckým týmu je jedenáct dalších holek a všechny sou to rekreační plavkyně. Některý z těch rekreačních plavkyň sou tenisový hráčky v přestrojení; mluvěj o Chris Evertový a nosej ponožky s malejma bambulkama, který při chůzi hopsaj.</p> <p>Dotlačím ho k tomu, aby mi dal vlastní dráhu. Postavím se odhodlaně na</p>

bounce when they walk.

I make him give me my own lane. I plant both feet into tile, make my face go as square as it can, say: *Give me my own lane, Father Tim.*

We lose every meet. Every single one. I swim badly, demoralized. I'm still growing taller and it hurts, a dull ache behind my knees, a strange feeling in my hip. I have existential bouts on the starting block, am prone to the extremities of moodiness. I say: *Boy, these cramps sure do ache* as the tennis players look over in suspicion.

My swim falls apart in the water like paper. Former Dolphin colleagues I have always easily beaten easily beat me. They're insincerely apologetic, give me a thumbs-up from afar, have high school coaches with mustaches and clipboards, fund-raisers and sleepovers, camping trips and morning workouts. I don't cheer but they do: *Holy Name is mighty lame.*

Father Tim says: *We did our best and I, for one, am proud* as the tennis players smile in unison and I sulk. Then he blesses us.

This annoys me. *Don't bless us for real, Father Tim. Bless us in your head.*

The only people worse than us in the entire state are the Arc City River Rangers. Arc City is home to deep-dish pizza and girls with cello-shaped thighs and fat-encased torsos whose ripples you can count from the other side of the pool. I'm itching for one lonely win, but suffer from a terrible antsiness, diving in too quickly, disqualifying, stuck in the recall rope with my heart bursting to race. Father Tim says: *There'll always be a next time!* as an Arc City River Ranger flips me the bird, the underbelly of her arm wobbling to and fro. I call Coach Stan when I get home, a rubber ball of despair lodged in my throat. He sighs. *Con-cen- tra-tion. Next time up, belly-breathe like I taught.*

dlaždice, snažím se tvářit co nejméně nekompromisně a řeknu: *Dejte mi moji vlastní dráhu, Otče Time.*

Prohráváme na všech závodech. Naprosto všech. Plavu špatně, sem demoralizovaná. Sem taky čím dál vyšší a to bolí - tupá bolest v kolenou a podivnej pocit v kyčlích. Prožívám si existenciální zápasy na startovních blocích, mam sklon k extrémním projevům náladovosti. Říkám: *Chlape, tyhle křeče musej teda bolet, zatímco si mě tenisový hráčky podezřívavě prohlížej.*

Muj styl se ve vodě rozpadá jako papír. Delfini, který sem vždycky snadno porážela, teď snadno porážej mě. Sou pokrytecky uctivý, zdálky na mě mávají palcema nahoru, mají středoškolský kouče s knírama a psacíma deskama, pořádají benefiční akce, přespání v plaveckejch centrech, mají tábory a ranní tréninky. Já nepovzbuzuju, ale vony jo: *Jméno Boží se rychle složí.*

Otec Tim řekne: *Udělalí jsme, co bylo v našich silách a pokud jde o mě, jsem na vás hrdý* zatímco se všichni tenisový hráči usmívají a já začínám bejt nevrlá. Pak nám požehná.

To mě štve. *Nežehnejte nám doopravdy, otče Time. Požehnejte nám ve své hlavě.*

Jedinej, kdo je v celým státě horší než my, je Říční hlídka z Arc City. Arc City je domovina vysokejch ovocnejch pizz a holek se stehnama ve tvaru violoncella a trupem uplácánym ze špeku, jehož vlny můžete spočítat z druhý strany bazénu. Toužim po jedný jediná výhře, ale trpím strašnou podrážděností, moc rychle skáču do vody, sem pak diskvalifikovaná, zaklesnutá do dráhovýho provazu a srdce mi může puknout, jen abych závodila. Otec Tim říkává: *Vždycky bude nějaké příště!* zatímco mi říční hlídačka z Arc City ukazuje fakače rukou, na který se jí sem a tam pohupuje plachta špeku. Když dorazim domu s knedlíkem zoufalství uvízlým v krku, zavolám kouči Stanovi. Povzdechne si. *Kon-cen-tra-ce. Příště dýchej do břicha, jak jsem tě to učil.*

ANALYTICAL PART

THE TARGET LANGUAGE REGISTER

The precedent

Since there is no fixed codified practice of translating modern colloquial English, a fairly legitimate way of approaching this subject is to choose a Czech translation which can serve as a classic precedent. In the case of this thesis, the relatively classic precedent of my choice is the novel *Youth in Revolt* by the American writer C. Douglas Payne, translated into Czech as *Mládí v hajzlu* by Dr. Tamara Váňová.

I chose this option mainly because a clear connection can be established between the two first-person narrators (and at the same time the two main characters) of these two books. Both are American aw-shucks teenagers, who are members of a rather peculiar family. They often describe their highly personal matters with great detail throughout the book, concerning chiefly genitals and love life. They both grow up in the eighties and early nineties and are very intelligent, which can be noticed mainly in the rich vocabulary they use and ingenious and original descriptions.

The target register for colloquial passages chosen by Váňová then can be characterised by several features:

1) Changes in endings and other parts of words

“Byl mým pokrokem v **romantickejch** záležitostech úplně vyvedenej z míry a trval na detailním popisu. (Váňová 71)

“V tom musí každej cejtít **správnýho chlupatýho** chlapa.” (Váňová 5)

The most noticeable feature of my register is probably exchanging almost all the adjective and verb endings containing the vowels –ý and -í for endings with –ej, like in the above example “romantických” for “romantickejch”. Similarly, I exchanged “é” for “ý” in all endings of adjectives, like the above “chlupatýho” instead of “chlupatého”. Examples from my translation:

“zarolovaný fusekle” (p.7), “má unavenej a ustaranej výraz” (p. 3), “z láskyplný solidarity s ní” (p.3), “pálej mě oči” (p.13), “s drobnejma sametovejma paspulkama po okrajích” (p.11)

The second excerpt also features the standard “í” in the root of the word “cítit” transformed to “ej”, “cejtit”. This is yet another important and frequent feature of this language register and I transformed many common words this way, for example “být”, “přemýšlet”, “netopýr” etc.:

“sedí na bobku a usilovně přemejšlí” (p.8), “začínám bejt nevrlá” (p.30), “měla bych se cejtit líp” (p.15)

2) Shortening of vowels

“Moje příjmení je Twisp – šíleně ho **nesnáším**.” (Váňová 5)

In this example, we can see another one of the three basic distinctive features my register is based on. The “í” in “nesnáším” is shortened in comparison to standard Czech form, “nesnáším”. This counts for all the long vowels except for “é”, especially for the final syllables of words:

“Pani říká:” (p.4), “Když neodpovídá, naléham” (p.6), “po škole si pochutnávám na dortíku” (p.25), “Prohledám dům, a zatímco budu chodit a fňukat...” (p.7), “Před významným mítinkem plácne Stan psací deskou o ohnutý koleno...” (p.21), “Sleduju, jak se **mu**j stín plazí tam dole po dlaždicích” (p. 20)

3) J-dropping

“**Sem** jedináček, až na starší sestru Joanii, která vopustila rodinný hnízdečko, vodstěhovala se do Los Angeles a hňácá žvance ve výšce deset tisíc metrů nad zemí.” (Váňová 5)

The initial word in this excerpt, “sem”, is used instead of standard “jsem”. I omitted each “j” in every single variation of the word “být” including “j” except for “je” – “jsi”, “jsem”, “jste”, “jsme”, “jsou”. Also, I left out “j” even in some other common words (jmenovat se, přijít, jít). Examples from *Swimming*:

“Nelíbí se mi, když **sem** sama” (p.3), “oba její rodiče **sou** věřící” (p.11), “Myslim si, že se **menuju** Boo, ale **nemenuju**.” (p.5), “máma mě **přide** zkontrolovat” (p.8)

4) Other features

There are also some other changes in comparison with standard codified Czech, not as frequent as the previous three:

1. The seventh grammatical case ending –y exchanged for –ama.

“...posypala sem dno oranžovejma kamín**kama**...” (p.10)

2. The endings containing –í transformed to –ou.

“Tahle láska je hřeje, zatímco pozoruj**ou**...” (p.8)

3. Adverbs ending with –ji end with –jc.

“A ona na něj zakřičela ještě hlasitě**jc**.” (p.4)

4. Disregarding of the standard codified ending for plural feminine endings: –i instead of –y and –ý instead of –é.

“S Lilly Cocoplatovou v šatně rádi pečlivě zaznamenáváme vývoj Delfinů...”
(p.19), “Otec Tod vzepne ruce symbolizující tak konec uvěznění; sme volný.” (p.16)

5. Addition of “v“ before words beginning with “o”.

„*Tak mě **v**otravuje a unavuje tahle nesmyslná...sračka*“ (p.24), “...já jí každý ráno karate kopem vyrazím otevřenou láhev dětskýho **v**olejíčku z ruky” (p.3)

STYLISTIC ANALYSIS

Překladatelské zásady pak mohou být určeny jako rozhodnutí mezi protikladnými tezemi:

- 1. Překlad musí reprodukovat slova originálu.*
- 2. Překlad musí reprodukovat ideje originálu.*
- 3. Překlad se má dát číst jako originál.*
- 4. Překlad má být čten jako překlad.*
- 5. Překlad by měl ohrážet styl originálu.*
- 6. Překlad by měl ukazovat styl překladatelův*
- 7. Překlad by měl být čten jako text náležející do doby originálu.*
- 8. Překlad by měl být čten jako text náležející do doby překladu*
- 9. Překlad může k originálu něco přidat nebo z něho něco vynechat.*
- 10. Překlad by neměl nikdy k originálu nic přidat a nic z něho vynechávat*
- 11. Překlad veršů by měl být proveden próze.*
- 12. Verše by měly být překládány ve verších.*

(Levý 33-34)

The above Levý's theory based on six pairs of contradictory approaches to the translation process provided the main theoretical framework and methodological guideline for the translation process and will form the pillar of the stylistic analysis of it. I will state which one of the two approaches I chose for each issue and explain in what ways it was projected onto the translation.

1) Retaining the original thoughts – “Překlad musí reprodukovat ideje originálu.”

This concern was probably the easiest for deciding. It was not possible to maintain all the vocabulary Keegan uses and still preserve the meaning, so I was willing to modify many parts of the text in a way to convey the idea I believed she was trying to express. The most crucial aim then, was to make the story and all the allusions clear for a Czech reader. Example:

...her vaginal muff flattened underneath like a **mongoose** in the middle of a highway, her lips still chalkless. (Keegan 27)

Vaginální křovina byla pod nima přimlasklá jak **ježek** uprostřed dálnice a na ksicht ještě neměla namalovanéj obličej.

It is quite clear that the correct factual translation of the word “mongoose” would be the Czech equivalent of this animal, “mangusta” or “promyka mungo”. Despite the fact that I know what this mammal looks like and had the possibility to translate it this way, I realised that too many people in the Czech Republic do not have any idea what it is. On the other hand, everyone has seen a dead hedgehog in the middle of a road, so the reader would create the clear image of it in his or her mind. Then the reader may grasp this simile. Similarly, I dared to change other factual items.

Jestliže ekvivalent v Cj neexistuje, je třeba řešit případy tzv. nulové ekvivalence či bezekvivalentní lexiky. (Knittlová 84)

I stick close to the shadows, becoming as invisible as a **Shawnee** scout, heart thumping in unison with my feet as I run up the stairs. (Keegan 13)

Držim se ve stínu, neviditelná jako **čejenskej** lovec a srdce mi bije stejně rychle jako kroky, co mě ženou po schodech nahoru.

The Shawnees were a completely different tribe of Indians than the Cheyenes, but the Shawnees are almost unknown in the Czech Republic and this tribe does not even have a clearly codified Czech equivalent. The terms “Šavani” and “Šóniové” are sometimes used, with no clear notional distinction between the two. Therefore I translated the word as „čejenskej“, because this tribe is well-known in the Czech Republic thanks to the *Vinnetou* books and movies and some other films like *Podzim Čejenu*. „Shawneyskej/šavanskej“ would sound strange and some readers would probably not even understand that it means an Indian tribe. Then there are some other interferences into the vocabulary Nicola Keegan used, like this one:

I'm itching for one lonely win, but suffer from a terrible antsiness, diving in too quickly, disqualifying, stuck in the **recall rope** with my heart bursting to race. (Keegan 30)

Toužim po jedné jediný výhře, ale trpím strašnou podrážděností, moc rychle skáču do vody, sem pak diskvalifikovaná, zaklesnutá do **dráhového provazu** a srdce mi může puknout, jen abych závodila.

“Recall rope” is a very specific feature known only in competitive swimming. It is a rope across the width of the racing pool for the purpose of stopping swimmers who were not aware of a false start. (ttacswim 2.3. 2011) It was really difficult to find out what it really meant and I still have no idea what it looks like, as we may assume almost nobody does. I supposed that the common pool rope, „dráhový provaz“ would be sufficient.

Also, because of author's imagination and language playfulness, I was not able to find out what she meant by some of the expressions. Even with the help of the Internet and some American friends of mine, I was not able to find out the meaning. In such difficult cases, and there were three at the very end of my efforts, I chose different strategies:

For Lent I gave up **Sweet Bonny** and all forms of chocolate except malted. (Keegan 12)

Kvůli půstu sem se vzdala **bonbónů** a všech druhů čokolády kromě sladovejch.

I did not succeed in finding out what the expression „Sweet Bonny“ means. Therefore I decided to guess the meaning, and as this collocation was not important for the story, I thought that I could metonymically exchange it for almost any kind of sweetie except for chocolate. I chose simply “bonbóny”.

He said no to the **Destiny Dress**, no to the flower petal tiara, no to the anklets with the embroidered studded cross, no to the white padded headband with the long-fingered ribbons and satin-edged bows. (Keegan 11)

Řekl ne **mejm vysněnejm šatum**, ne diadému ve tvaru okvětního lístku, ne nákotníkum ozdobenejm vyšívanejma křížema, ne bílý vycpaný čelence s dlouhejma stužkama a mašličkama se saténovejma okrajema.

Another problem occurred with the “Destiny Dress” expression. Again, I was not able to guess the meaning from any of my sources, so I decided that from the context of the situation (father of the storyteller bans her from wearing the clothes chosen by her), it is obvious this is some kind of dress she really longs for and therefore there is maybe the word “Destiny” and the capital letters. With this idea in mind, I supposed that “mý vysněný šaty” would be the appropriate translation.

He will be pictured on the cover of the *Glenwood Morning Star* standing next to Rosy, a cuddly African **fruit-faced** bat with wide, dreamy eyes. (Keegan 5)

Na obálce *Glenwood Morning Star* se objeví fotka něho s Rosy, roztomilou africkou netopejřicí s velkejma zasněnejma očima **a, soudě podle jejího ulepenýho obličejíku, se značnou ovocnou preferencí.**

And the third expression with no clear meaning was “fruit-faced” in the above sentence. This is probably one the greatest examples of Keegan’s playfulness. “Fruit bat”, in itself, means the species of frugivorous bats. “Fruit-faced bat”, on the other hand, does not mean anything specific. In the end, I supposed that this may be just a pun, meaning that Rosy is a fruit bat which ate fruit so fervently that it is now all over its face. That is why I chose the above translation. I tried to retain the playfulness, despite the fact I knew it cannot possibly sound as well in Czech as it does in English.

2) Considering the reader – “Překlad se má dát číst jako originál.”

Ideálem je dosáhnout srozumitelnosti významové a přitom zároveň navodit představu cizího prostředí. (Levý 119)

Considering this statement, I had to apply different strategies for different issues:

Proper names and geographical names

Substituce, tj. náhrada domácí analogií, je na místě tam, kde se zároveň silně uplatňuje obecný význam, transkripce, přepis, je nutná tam, kde význam, tedy činitel obecný, úplně mizí.

(Levý 115-116)

According to this statement, I tried to translate all the names if I assumed they carry some, even hidden, meaning important for the story or situation. Other reason that was able to force me to translate these names was when I thought the translation would enrich the resulting Czech text in some particular way. The best example can be:

We're having what my mother calls an *intimate family brunch* at the **Longbranch Family Diner**. I hate the Longbranch Family Diner. (Keegan 11)

Právě se věnujem tomu, čemu máma říká *soukromý rodinný oběd* v **restauraci U Rozvětvený rodiny**. Nesnáším restauraci U Rozvětvený rodiny.

In this example, I had the opportunity of leaving the original name of the restaurant and initially I wanted to, but I decided to translate it because I felt that the name of the restaurant was not chosen at random and has its meaning. In the description of the restaurant later on, the narrator explains why she hates the facility – due to the fact it is a terribly boring cheap diner catering chiefly to families with kids and therefore lacks style and elegance. For such a restaurant, I decided that the otherwise totally horrible name “U Rozvětvené rodiny” would fit. Another case is:

The only people worse than us in the entire state are the **Arc City River Rangers**. Arc City is home to deep-dish pizza and girls with cello-shaped thighs and fat-encased torsos whose ripples you can count from the other side of the pool. (Keegan 30)

Jedinej, kdo je v celým státě horší než my, je **Říční hlídka z Arc City**. Arc City je domovina vysokejch ovocnejch pizz a holek se stehnama ve tvaru violoncella a trupem uplácany ze špeku, jehož vlny můžete spočítat z druhý strany bazénu.

Even though “New York Rangers” team or “Walker Texas Ranger” series are well-known in the Czech Republic, I thought that it would be better to translate this name, because “Říční hlídka” is an appropriate name for such a bad swimming team that goes well with the ironic tone of the narrator.

*This land is your land, this land is my land, from California, to the **New York island**.* (Keegan 24)

*Hle toť tvá země je, hle toť má země je, od **New York Islandu** do Kalifornie.*

Strawberry shortcake and **Mountain Dew** will be served, along with cocktail sausages and other stuff. (Keegan 11)

Bude se podávat jahodovej koláč se šlehačkou, **Mountain Dew**, minipárečky i další dobroty.

In cases when I thought the meaning of the name would be clear enough for a Czech reader or when it did not carry any meaning like in the above two examples, I opted for transcription. Everybody knows what “the New York island” is and where it is. “Mountain Dew” beverage is sold in the Czech Republic too and everybody knows what it means at least a bit. Also, the fact that I left it there evokes the foreign environment where this story takes place.

Measurements and quantities

Právě vědomí národní specifičnosti odlišuje problematiku při překládání měř a vah od překládání měny. Nezvyklé měrné systémy např. ruský a anglický, často nahrazujeme naší metrickou soustavou. (Levý 124)

I followed this rule and converted inches to centimetres, also because I do not think many people in the Czech Republic would know the exact metric length of an inch. Another point being that the height of a person is traditionally measured only in centimetres in the Czech Republic:

I've grown **three inches**, am now almost as tall as my father, and am having the first real lousy year of my life. (Keegan 28)

Vyrostla sem **vo vosum centimetrů**, sem už skoro tak vysoká jako táta a prožívám první opravdu podělanej rok mýho života.

Převádět cizí měnu není možné, protože měna je charakteristická vždy pro určitou zemi a koruny by nám lokalizovaly překlad do našeho prostředí. (Levý 124)

According to the above rule, as this part of the story takes place in the USA, I had to leave the currency as it was, only exchanged the mark “\$“ for “dolar” - it is more common in Czech.

...but I have to wear Bron's old dress, the Cassandra, on my Special Most Holiest Day because it cost **\$80** three years ago and that's still too much. (Keegan 11)

...nicméně na svůj Nejsvatější ze všech Svatejch Dnů na sobě musím mít Broniny starý šaty, Cassandru, protože před třema rokama stály **80 dolarů** a to je pořád dost.

Women's surnames

Thackerayova hrdinka Amelia Sedley se po provdání jmenuje Mrs. George Osborne; to přeložíme nikoli jako Jiří Osbornová, ale paní Osbornová nebo paní Amélie Osbornová.

(Levý 122)

I had a hard time deciding whether to translate narrator's best friend's name, „Lilly Cocoplat” as “Lilly Cocoplatová” or “Lilly Cocoplat”, because both possibilities sounded quite natural for me. Following the above Levý's statement, I translated it with the ending, as well as other female names, like “Kelly Hillová”.

Lilly **Cocoplat** makes me laugh so hard I choke on my own spit. (Keegan 20)

Lilly **Cocoplatová** mě rozesmívá tak, že se dusím vlastníma slinama.

Idioms

There was quite a number of idiomatic expressions in the book, mainly very informal ones. I tried to translate them mainly in a way to convey their meaning and, if possible, exchange it for a Czech equivalent. Some examples:

...Arc City River Ranger **flips me the bird**, the underbelly of her arm wobbling to and fro. (Keegan 30)

..., zatímco mi Řiční hlídačka z Arc City ukazuje **fakáče** rukou, na který se jí sem a tam pohupuje plachta špeku.

flip/give somebody the bird (*American & Australian very informal*)
to make a very impolite sign by raising your middle finger towards someone in order to show that you are angry with them.
(thefreedictionary 15.3. 2011)

I need to go to the bathroom urgently. **Number two.** (Keegan 13)
Potřebuju jít nutně na záchod. **Na velkou.**

number two

n.

Euphemistic the act or an instance of defecation
(thefreedictionary 10.3. 2011)

In the second instance, there were more possibilities, like “jít srát”, “jít se vykadit”, but the fact that the dictionary marks it as a euphemistic expression made me opt for the very close Czech idiom, “jít na velkou.”

3) Original style - “Překlad by měl odrážet styl originálu.”

Italics

Nicola Keegan’s usage of italics is simply unique. She does not use quotation marks at all and uses italics for all the direct speech, direct thought, geographical names, names of newspapers, books and even some people. This appeared so characteristic of author’s style that I left all the italics where they were to do not interfere in this peculiar style.

Vocabulary and its expressivity

Analyzujeme-li konfrontačně jen jeden plán, např. lexikální, zjistíme v překladu do češtiny značný počet expresivních, hovorových, obecně českých i jiných nespisovných výrazů oproti v podstatě neutrálnímu slovníkovému repertoáru anglického originálu, což by ukazovalo v tomto úzkém pohledu zesílení hovorovosti a expresivity překladu.

Značný podíl na takové bilanci má však kompenzace fonetických, případně – i když ne často – morfologických odchylek zachycených v angličtině, které v češtině nelze analogicky vyjádřit, ale zejména příznakových syntaktických konstrukcí a odlišného způsobu analytického vyjadřování expresivity v angličtině. Na tyto expresivní, nespisovné nebo ne zcela spisovné české výrazy se samozřejmě navíc navěšují obecně české signály hláskoslovné a morfologické, neboť všechny roviny musí být v harmonické souhře, jinak dochází ke stylové diskrepanci. Nelze použít hovorových nebo slangových lexikálních jednotek se spisovnými koncovkami ani deformovat morfologicky lexikální jednotky z formální vrstvy. (Knittlová 107)

Dívat se spisovný výraz

Koukat se hovorový výraz

Čumět výraz obecné češtiny

Vejrát nespisovný výraz

(Hugo 11)

In this example from a dictionary, there is a whole range of possibilities how to translate the verb “to look”. According to this and to the above Knittlová’s statement, I knew that it was all right to translate the very numerous cases of “to look” verbs in the book and many other frequent basic words, like “see”, “cry” or “say” in much more inventive and colloquial way than it would imply. For example, I used all of the above forms of “to look” in the translation.

My mother’s sitting at the edge of the pool, holding a shivering Bron, who’s studying me quietly, an intent expression on her oval **face**. (Keegan 4)

Máma sedí na okraji bazénu a drží třesoucí se Bron, která mě potichu zkoumá upřeným pohledem svého oválného **obličejíku**.

This example demonstrates another case, which is my addition of diminutive suffixes. English does not form diminutives easily, but I felt that in some instances, concerning babies, small fish, bats etc., the addition would sound more appropriate. Another example:

I open my gifts: a coupon for Dilly bars, a gold pendant-chalice shining, a thin envelope containing fresh green **dollars**. (Keegan 16)

Otvírám svý dárky: poukázka do mléčného baru, zlatej přívěsek–zářící pohár a tenká obálka s voňavejma zelenejma **dolárkama**.

In this example, I chose the expressive option, because of the highly probable happiness that the character experienced when she found the money. Similar examples of my addition of expressive words can be found throughout the whole translation. Still, the resulting style of the translation was much more influenced by the changes in the word structure described than by some special vocabulary that was used. This is due to the fact that Keegan does not use much of specific vocabulary or dialectal expressions; her style is much more based on employing the already existing words in an unexpected, new way.

Direct speech

All the parts told by the narrator and all the direct speech of hers and of her coevals are translated in the target language register described at the beginning of this thesis. Nevertheless, I chose to translate some parts in standard codified Czech. The reasons were that apart from the narrator and the adolescent characters of the book, there is also a lot of direct speech of grown-ups, who are usually highly educated people, like clergymen and scientists, and presumably decent people like nuns etc. For them, I had to use standard codified Czech, as it was obvious they do not speak like the youth do. This also helped to make the difference between the world of adults and teenagers more clear and the language more interesting and complex:

Jsou to obratní letci, Boo. Možná nejlepší na světě - létají střemhlav a přitom chytají můry, masařky a jepice mezi zuby.

Nechutný, říkam a myšlenkama sem jinde. (p.10)

The only other motive to transform the colloquial direct speech to standard codified Czech was when the main character appeared in a situation that demanded her politeness and decency, like when she was at the confession or when it was used for highlighting the usual ironic tone of the narrator:

Zavřu se do dřevěného kotce. *Požehnej mi otče, neboť jsem zhřešila.* (p.15)
Ó zářná události, děkuji ti za to, že jsi mi ukázala, že svět je víc než jen obrovský stroj, kterému dochází palivo. (p.15)

4) The date of origin – “Překlad by měl být čten jako text náležející do doby originálu.”

As *Swimming* was written only two years before my translation and as the language of it mostly possesses the characteristics of modern English, I did not have to pay much attention to this particular issue. Nevertheless, I had to take into consideration that the story takes place some 20 to 30 years before it was actually written, i.e. mostly in the eighties. This was important mainly for technical matters.

V překladu má smysl zachovávat jen ty prvky specifická, které čtenář překladu může cítit jako charakteristické pro cizí prostředí, tj. jen ty, které jsou schopny být nositel významu „národní a dobová specifčnost“. Všechny ostatní, které čtenář nechápe jako odraz prostředí, pozbývají obsahu a poklesají na bezobsažnou formu, protože nejsou schopny konkretizace. (Levý 122)

We put the same Adam Ant song on our **Walkmans** at the same time, pushing PLAY at the count of three, then we sing and dance.

Don't drink don't smoke what do you do

Must be something la la (Keegan 19)

V jednu chvíli si pouštíme stejnej song od **Adama Anta** ve **walkmanovi**, napočítáme do tří, zmáčkne PLAY a pak zpíváme a tančíme.

Nepij, nekuř, co to děláš

Něco jinýho musíš la la

“Walkman” is now a kind of outdated music device, which was very modern throughout the eighties and nineties, but many young people nowadays barely know what it is, because it was almost completely replaced by mp3 players and iPhones. Considering my translation would be read by young people, I wanted to translate it here

as “empétrojka” or “iPhone” for better comprehensibility, but I could not, as these devices did not exist in the eighties.

Similarly, it was impossible to exchange the singer “Adam Ant” and his song that used to be famous in Anglo-American world in the eighties, but is now virtually unknown. I felt unauthorised to make such a big interference and because the singer was so popular amongst young girls in the eighties, it was correct to leave him there as he was characteristic of that environment.

5) Additions and omissions – “Překlad může k originálu něco přidat nebo z něho něco vynechat.”

I did not leave out any words carrying some significant meaning. There was no need to do this – in the instances when I did not know what they mean, I tried to guess their meaning and exchange them for a Czech equivalent. On the other hand I added some explanatory words:

Zejména v případech našemu čtenáři neznámých názvů, přidávají překladatelé obecný klasifikátor, který název zařadí do příslušné pojmové oblasti. (Knittlová 82)

She is also not preparing an article for **Holy Name's** student paper, *Spotlights* (Keegan 25)

Taky si nepřipravuje článek pro studentskej časopis **kostela Jména Božího**, *Ve světle reflektorů*

When Holy Name appeared in the text for the first time, I added an explanatory word “kostel” to make sure for Czech readers what “Jméno Boží” means. In next instances, I left the bare “Jméno Boží”, because I supposed it was not needed any more, considering too the fact that I translated the name. I did similarly in the case of “Highway 5”:

...pushing it aside in gusts as we speed along **Highway 5**. (Keegan 18)

Poryvy s nim lomcujou, zatímco si to frčíme po **dálnici Highway 5**.

6) Verses - “Verše by měly být překládány ve verších.”

Daleko přísnější jsou požadavky na překlad ve slovanských literaturách, a zde zvláště u některých národů středoevropských (vedle Čechů a Slováků také u Maďarů). Tu by dnes bylo nejen nemyslitelné, aby verše byly překládány prózou, nýbrž by bylo také velmi neobvyklé a diskreditující, kdyby například alexandrin byl překládán blankversem, nebo kdyby se například vynechávaly slovní hříčky nebo historické narážky, anebo kdyby se překladatelé uchýlovali k různým odlehčením, jaká jsou běžná například v překladatelské praxi německé nebo anglické.

(Levý 39-40)

According to this opinion, I left all the verses from the book in the form of verses in my translation and also tried to preserve the meanings, puns and allusions included. There are not many verses in the book, still, some are important ones, like the poem comprising the title of chapter 3:

I–da–ho Po–ta–toes

Arizona Cac–tus

The Dolphins Gonna Swim You

Just for Prac–tice (Keegan 18)

Bram–bo–ry z I–da–ha

Kaktus z A–ri–zo–ny

Delfíni vás slupnou

Jako bu–ri–zo–ny

From the syntactic point of view, the English original is an example of a free verse, because it does not contain rhyme or some consistent meter pattern. However, it is not a typical free verse, as the dashes indicate a musical pattern and the context also suggests it is some sort of rallying cry. Besides, the final syllables of “cactus” and “practice” are quite close to rhyme. Therefore, I opted for this translation with a similar dash system, one rhyme at the place the English endings sounded like it and still kept

the meaning of the cry – that the Dolphin team will beat their opponents easily. Another verse example:

Holy Name is mighty lame. (Keegan 30)

Jméno Boží se rychle složí.

Conclusion

The most significant factor in ruminating on translating *Swimming* was that it is the author's debut, therefore I could not draw any inspiration from other translations. If it was not a debut, I would have to pay great attention to the former translations of Keegan's books, because Czech readers would be used to their particular style. But as it is the first book of hers, it gave me a relatively free hand. Another element is that Keegan's language is highly playful and imaginative. Because of all this, I think that even though I vindicated all the significant peculiarities of the language of the register and vocabulary in this thesis, I am still sure there are many other options how the book and its individual bits could have been translated.

In fact, the only features that are sure to be universally appropriate are the technical ones, like converting the measurements. On the other hand, the most variable feature is the language register, as the English expressivity-free phrasing offers a Czech translator a wide range of possible variations and supplements. However, after some two months from the beginning of the translation process and a good deal of reflecting on it, I would not change my style.

Generally, I think that I achieved two things via this work. The first being the creation of a kind of new language register, similar to the one in the now popular *Mláďi v Hajzlu*, but more sophisticated, with fewer vulgarisms. The second one that I hopefully offered at least a little source of inspiration for some future professional translator who will dare to translate the whole book.

I hope that I maintained the spirit of the original in my translation and am very proud of having the possibility to translate such a book.

Bibliography

- Bible Svata*. Praha: Česká biblická společnost, 1994.
- Hugo, J. *Slovník nespisovné češtiny*. Praha: Maxdorf, 2006.
- Keegan, N. *Swimming*. Reading: Vintage books, 2010.
- Knittlová, D. *K teorii i praxi překlada*. Olomouc: Univerzita Palackého, 2000.
- Levý, J. *Umění překlada*. Praha: Československý spisovatel, 1963.
- Mounin, G. *Teoretické problémy překlada*. Praha: Karolinum, 1992.
- Payne, C. D. *Mládí v Hajzlu*. přel. Váňová, T. Brno: Jota, 1995.

Internet sources:

- <http://www.narrativemagazine.com/authors/nicola-keegan>, accessed 4.2. 2011
- <http://www.thefreedictionary.com/flip+the+bird>, accessed 15.3. 2011
- <http://www.thefreedictionary.com/number+two>, accessed 10.3. 2011
- http://www.ttacswim.org/files/SWIM_TERMINOLOGY.htm, accessed 2.3. 2011
- http://en.wikipedia.org/wiki/Adam_ant, accessed 9.3. 2011
- <http://cs.wikipedia.org/wiki/Cornstalk>, accessed 10.2. 2011